

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ ІНФОРМАЦІЙНЕ УПРАВЛІННЯ

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
27 травня 2013 р., понеділок**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

Ігор Калетнік: "Появи нової депутатської фракції чи групи в парламенті очікувати не варто" *Андрій Алексєєв, «Дзеркало тижня. Україна»*.....2

"Щодо прогнозів, а я їх давав уже неодноразово, я впевнений, що так званий тушкопад у нас ще попереду. Особливо це стосується тих, хто має великий бізнес і капітал. Або ті ж мажоритарники, які незадоволені тими принципами і програмами ідеологічними, які є в їх фракціях, і вони сьогодні вже висловлюють свою неприховану позицію та свої наміри виходити в позафракційні. Йдеться не про вступ до Партії регіонів, а саме про перехід до лав позафракційних. Що це їм дає? Можливість бути самостійними при прийнятті своїх рішень, бути незалежними від керівництва своєї фракції і мати свою особисту думку на цілий ряд питань, які розглядатимуться".

"Воровать надо меньше, и всем будет хорошо" *Виталий Сизов, Ольга Куришко, "КоммерсантЪ" (Украина)*10

В субботу донецкая областная организация Партии регионов на безальтернативной основе переизбрала своим председателем народного депутата Б.Колесникова. Он пообещал однопартийцам повысить качество жизни в Донецкой области и заняться популяризацией курса президентских реформ. В конце заседания представители областной парторганизации пригрозили политическим оппонентам повторением событий 18 мая в Киеве, если те не откажутся от планов провести акцию "Вставай, Украина!" в Донецке.

Час "Бика" *Сергій Рахманін, "Дзеркало тижня"*11

Попит на спортивну молодь із боку противників режиму має, судячи з усього, епізодичний характер. А влада, схоже, зводить ці відносини в систему. За інформацією "тваринників", у провінційні спортклуби вливаються кошти, спортсменів періодично вивозять у табори на збори. Де готують аж ніяк не до змагань. Те, що раніше для багатьох містечкових "тайсонів" і "ван дамів" було періодичним приробітком, поступово стає основною працею.

Милости просят *Александр Радчук, "КоммерсантЪ" (Украина)*14

В пятницу представители парламентской оппозиции предложили Верховной Раде значительно расширить круг лиц, имеющих право просить Президента о помиловании осужденных. Авторы законопроекта не скрывают: в случае принятия соответствующего закона у власти появится дополнительная возможность освободить экс-премьера Ю.Тимошенко. Впрочем, шансов на поддержку документа большинством немного.

Земля до востребования *Наталья Непряхина, "КоммерсантЪ" (Украина)*.....15

Парламент сделал первый шаг к упрощению процедуры передачи земель государственной и коммунальной собственности для градостроительных потребностей, которая была заблокирована с начала 2013 года. В первом чтении принята норма, разрешающая передачу участков без планов зонирования вплоть до 2015 года. Ко второму чтению депутаты от оппозиции предлагают не распространять эту отсрочку на Киев и предусмотреть финансирование госбюджета на подготовку градостроительной документации местных органов власти. В Партии регионов с этой позицией не согласны.

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

Микола Томенко: «Скорочення кількості областей знищить місцеве самоврядування» *Українська правда*16

На думку Томенка, представники Партії регіонів прагнуть централізувати в руках невеликої кількості людей всю владу країни: "Об'єднання областей у версії, де пропонується створити 8 нових адміністративно-територіальних одиниць, - призведе до знищення місцевого самоврядування та закріплення авторитарних тенденцій і відповідного політичного режиму".

Анатолій Близнюк: «Оппозиция мешает всем людям нормально жить» *Главком*16

"Когда мы не проголосовали за отмечание юбилея Вернадского, оппозиция нам кричала «идиоты». Так мы были не правы только в том, что не пояснили свою позицию. Надо было прямо сказать, что это мероприятие должно было пройти еще в феврале, а наши предшественники должны были принять это решение в ноябре прошлого года. Проблема Партии регионов в том, что мы иной раз не объясняем свою позицию так, чтобы она была воспринята людьми".

БЛОГИ

Анатолій Гриценко: «Янукович у Путіна: яких сюрпризів чекати?» *glavkom*.....23

"Коли Президент України їде до Росії, у більшості випадків ми не знаємо нічого. Ми - це не лише народ, чи преса. Депутати, міністри, посли - так само. Крім двох-трьох осіб - «узкого круга ограниченных лиц» - про суть і результати переговорів з Путіним не знає ніхто..."

Олег Ляшко: «Корови та ідеології» *корреспондент.net*.....23

"Капіталізм по-українськи: У вас 2 корови. Ви перераховуєте їх і дізнаєтеся, що у Вас 5 корів. Ви перераховуєте їх знову і дізнаєтеся, що у вас 47 корів. Потім Ви знову їх перераховуєте і дізнаєтеся, що у Вас 14 корів. Поголів'я падає, пора відкривати нову пляшку горілки"

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

Цинічне захоплення головної української річки викликає серйозне суспільне обурення *"Студія 1+1", ТСН-Тиждень*25**Гарячі теми тижня *ICTV, Факти тижня*.....27****Не утихає скандал вокруг избияния журналистов в центре Киева *Интер, Подробности недели*29****Влада зацікавлена у тому, щоб ВО «Свобода» сприймали як антисемітів? *Радіо Свобода, Політика*31*****Друковані видання*****Ігор Калетнік: "Появи нової депутатської фракції чи групи в парламенті очікувати не варто"**

Андрій Алексєєв, «Дзеркало тижня. Україна»

Тісне переплетіння політики та економіки в Україні проявляється особливо наочно — навіть якщо це далеко неочевидно на перший погляд, більшість політичних вердиктів мають потужне економічне підґрунтя, при цьому саме політична доцільність, а не прагматичні економічні резони, визначає чимало рішень української влади, в тому числі і в законодавчій царині. Людина від економіки — нещодавній очільник Державної митної служби (нині

підпорядкована новоствореному Міністерству доходів і зборів) Ігор Калетнік нині обживається як політик на посаді першого віце-спікера Верховної Ради. Тому і наше з ним спілкування торкалося найбільш актуальних як політичних, так і економічних аспектів.

— *Верховна Рада 7-го скликання встановила своєрідний антирекорд: за 20 пленарних засідань, які вдалося провести за перше півріччя роботи, було ухвалено лише 28 законів. На сьогодні роботу нібито відновлено, однак інколи не вистачає двох-трьох голосів для прийняття того чи іншого законопроекту (як це було, наприклад, при голосування за скасування пенсійної реформи), бо стійкої більшості в нинішньому парламенті й досі не сформовано. Це призводить до значного підвищення ціни кожного окремого голосу і в прямому, і в переносному сенсі. Якою сьогодні є ця ціна і що сьогодні робиться для формування більшості?*

— Перш за все, потрібно сказати про одну головну річ у цьому аспекті — на сьогодні може бути зібрана достатня кількість голосів для прийняття будь-якого рішення. Інша справа, що немає того формату, який був у минулому скликанні, коли існувала коаліція більшості і відповідні можливості, передбачені регламентом Верховної Ради. Коаліція здебільшого діяла узгоджено, чітко, як єдина цілісна команда. Зараз ми говоримо про те, що кожна фракція є самостійною одиницею і діє виключно в рамках тих можливостей, які передбачені їхніми виборчими програмами і рішеннями самих цих фракцій. А говорити про те, що, наприклад, Компартія голосуватиме так, як хоче Партія регіонів, буде неправильно. Там, де наші позиції, збігаються — ми голосуємо. Або якщо позиція Компартії співпадає з позицією "Батьківщини", "Свободи", чи УДАРу — ми теж голосуємо спільно.

З багатьох міркувань те, що зараз немає стійкої формалізованої більшості, — це добре. Це дозволить проводити широку дискусію стосовно законопроектів і не ухвалювати закони зопалу. Однак є інша проблема, яка існуватиме постійно. Хоча іноді ще трапляються випадки, коли голосування проходять не особисто, однак Верховна Рада в основному вже майже на 99% забезпечила персональне голосування народних депутатів. Але в результаті під час сьогоднішнього ранкового засідання (інтерв'ю відбулося в середу, 22 травня) жоден із трьох законопроектів, які розглядалися і за які могла голосувати і одна сторона зали, й інша, все ж таки не набрав голосів. Чому? В залі не було достатньої кількості народних депутатів. Тому що персональне голосування передбачає особисту в ньому участь. Тому хоч би скільки було зараз перебіжчиків з інших фракцій, ця проблема залишатиметься. Бо що більше їх буде переходити, то більшим буде люфт тих, хто може зайнятися якимиись іншими питаннями під час того, коли потрібно бути на пленарному засіданні.

— *Сьогодні в парламенті налічується шість офіційних "тушок" при тому, що доволі частими є випадки так званих ситуативних голосувань. Коли, за вашими прогнозами, можна очікувати нової хвилі перебігання і в якій кількості?*

— Щодо прогнозів, а я їх давав уже неодноразово, я впевнений, що так званий тушкопад у нас ще попереду. Особливо це стосується тих, хто має великий бізнес і капітал. Або ті ж мажоритарники, які незадоволені тими принципами і програмами ідеологічними, які є в їх фракціях, і вони сьогодні вже висловлюють свою неприховану позицію та свої наміри виходити в позафракційні. Йдеться не про вступ до Партії регіонів, а саме про перехід до лав позафракційних. Що це їм дає? Можливість бути самостійними при прийнятті своїх рішень, бути незалежними від керівництва своєї фракції і мати свою особисту думку на цілий ряд питань, які розглядатимуться. Я вважаю, що ці події відбудуться дуже скоро.

Найбільш нестійка політична фракція — "Батьківщина", яка "зшита" з різних політичних сил і не може бути монолітною. Мушу сказати, що якщо вихід з "Батьківщини" був передбачуваний, хоча й очікувався не так швидко, то для УДАРу більш непередбачуваним є те, що досі ніхто з депутатів не вийшов з фракції, адже у партії Кличка зараз немає власної політичної ідентичності.

— *Про можливість створення нової депутатської групи активні розмови йдуть уже кілька місяців. Причому не тільки Єремєєв, а й Порошенко або Балога теж цілком могли б забажати таким чином створити навколо себе статусне депутатське оточення. Окремі депутати говорять про можливість внесення нових змін до регламенту і скорочення кількості*

депутатів, необхідних для формування депутатської фракції чи групи, до 15 чоловік. Як ви до цього ставитеся і чи може в результаті нівелюватися вага фракції комуністів у парламенті, зокрема, її значущість при формуванні більшості для голосувань?

— Це — нереальні перспективи. Згідно з діючими нормами регламенту, найменша депутатська група чи фракція має бути не меншою за чисельність фракції, яка сформована під час першої сесії Верховної Ради нового скликання. Найменшою фракцією була наша — 33 народні депутати. Ми чітко маємо усвідомити, що стільки позафракційних народних депутатів ніколи не зберуться в одну депутатську групу чи фракцію. Тому що в кожного з них є свої центри впливу, і боротьба за "княжу булаву" не дозволить їм об'єднатися задля того, щоб чітко працювати, як злагоджена фракція.

Тому, безперечно, і виникла ідея внести зміни до регламенту, скоротивши необхідну кількість депутатів для формування групи чи фракції до 15 осіб, яких більш реально зібрати. І вони, як, наприклад, фракція минулого парламентського скликання "Реформи заради майбутнього", могли б працювати як допоміжний філіал, забезпечуючи голоси, яких не вистачає для прийняття відповідних рішень. Сьогодні цілий ряд найзаможніших народних депутатів із позафракційних (у тому числі і з тими прізвищами, які ви називали) теоретично могли б спробувати зібрати та очолити відповідну депутатську групу.

Але для того, щоб це зробити, потрібно прийняти відповідну норму, тобто, як уже згадувалося, внести зміни до діючого регламенту. Така ідея неодноразово розглядалася і сьогодні розглядається, як, приміром, і пропозиція проводити голосування по четвергах. Однак у регламенті чітко написано, що голосування проводиться після обговорення і завершення розгляду відповідного питання. Тобто не можна питання, яке розглядалося і обговорювалося в середу, голосувати в четвер — потрібні зміни до регламенту.

Таким же чином потрібно змінювати регламент і щодо фракційної кількості народних депутатів. Однак яка з фракцій може підтримати сьогодні це рішення? Жодна з фракцій цього не підтримає, тому що це не вигідно "Батьківщині", тому що саме від них будуть йти, це не вигідно УДАРу, це не вигідно "Свободі". А комуністи — не будуть за це голосувати, тому що у нас цих проблем немає. І немає необхідності підтримувати створення надуманих і штучно сформованих фракцій або депутатських груп. Компартія ці ідеї підтримувати, голосуючи за них, не буде. Тому я вважаю, що появи нової депутатської фракції чи групи в парламенті очікувати не варто.

— *Компартія ще під час виборів заявляла, що проводитиме в парламенті самостійну політику та не буде приєднуватися до будь-яких коаліцій. Однак за низкою ключових голосувань усе ж продовжує підтримувати владу. У КПУ сьогоднішнього скликання з'явився незвичний феномен: по окремих питаннях голосують більш як 20 депутатів, хоча їх загальна кількість, як ви згадували, 32, і раніше для фракції була характерна саме монолітність голосувань. Що це означає: договірну гру, незгоду з офіційною позицією фракції, загрозу розколу?*

— Ніяких розколів у нас немає і бути не може. По-перше, фракція і партія на сьогодні єдині і монолітні, як ніколи. У нас дружна команда однодумців.

По-друге, коли проаналізувати, то можна побачити, що те голосування, про яке йдеться, — про недовіру уряду — відбувалося в п'ятницю на вимогу трьох опозиційних фракцій. Причому спочатку виникла ідея провести позачергову сесію, потім чомусь її переграли. Було внесено іншу пропозицію: розглянути це питання за звичайною процедурою під час пленарного засідання в п'ятницю. Порівняйте п'ятницю з будь-яким іншим пленарним днем і ви одразу побачите різницю у кількості депутатів, що перебувають у пленарному залі. Тим більше, що на наступний тиждень було передбачено роботу в округах, а Компартія України, на відміну від інших, дуже системно працює з виборцями. Кожен народний депутат закріплений за конкретним округом, і щодо їх перебування та роботи там є відповідний графік.

Тому, якби в опозиції було справжнє бажання голосувати за недовіру уряду, то відповідну резолюцію поставили б на голосування в четвер або у вівторок. Але не в п'ятницю,

причому передостаннім питанням у порядку денному, коли вже всі народні депутати роз'їжджаються в округи.

Тим не менш позиція фракції була висловлена чітко і сьогодні залишається без змін. Вона полягає в тому, що є надзвичайно серйозні претензії до виконання тих програмних зобов'язань, які брав на себе уряд, коли йому вдруге надавали можливість працювати. І я думаю, що така критична маса депутатського невдоволення і, як наслідок, невдоволення наших людей назріває кожен день.

— *Депутати, причому не тільки опозиційна їх частина, сприйняли розроблений у Мінюсті та поданий Кабміном так званий законопроект Лавриновича як своєрідний зашморг для мажоритарників, вирішивши разом його переписати. Чи згодні ви з точкою зору, що він створює механізм (причому зовсім не разовий), завдяки якому фактично будь-який депутат-мажоритарник може бути позбавлений свого мандата в обхід положень Конституції. І чи не може в подальшому цей самий механізм бути застосований і до партій? Адже можна встановити порушення та помилки і по загальнонаціональному виборчому округу.*

— Порушення по загальнонаціональному виборчому округу стосовно лише однієї партії встановити неможливо. Тому що на підставі одних і тих самих бюлетенів одночасно йде підрахунок результатів і набраної кількості голосів усіх без винятку партій, і у разі встановлення порушень треба буде скасовувати результати щодо усіх разом.

Що стосується Конституції України, то, безперечно, Основним Законом передбачений чіткий перелік обставин, за яких народний депутат може бути позбавлений свого мандата. Тому і з'явилося звернення до Конституційного суду народних депутатів із метою встановити і дати тлумачення рішення Вищого адміністративного суду стосовно Балоги та Домбровського. В зв'язку з тим, що Конституційний суд розглянув це питання і встановив, що це виключно повноваження Вищого адміністративного суду і вони не можуть ці питання тлумачити, то є два виходи з цієї ситуації. Перший — коли Верховна Рада виконує рішення Вищого адміністративного суду, таким чином посилаючись на норми і на висновок Конституційного суду в тому варіанті, який уже є...

— *Тут, мабуть, треба уточнити, що Конституційний суд прийняв не рішення, а постанову, яка має рекомендаційний характер...*

— Так. Другий варіант — звернутися до Вищого адміністративного суду, щоб вони зробили ухвалу, якою встановили б порядок виконання свого ж рішення. Хоча, якщо ми починали говорити про відповідний законопроект про вибори, то сьогодні безперечно, на мою думку, потрібно уже приходити до того, щоб такі питання, які стосуються виборів, реалізовувалися через призму ухваленого закону, який діятиме не одноразово, а постійно і буде універсальним. Чому сьогодні Верховна Рада сотнями розглядає призначення виборів сільських і селищних голів, виборів у Києві, виборів в округах, мажоритарників Верховної Ради?! Закон має чітко давати відповідь: якщо за таких-то чітко визначених обставин представницька особа позбавлена свого статусу (чи вона сама написала заяву про звільнення, чи з огляду на якісь форсмажорні обставини), то у відповідний термін мають автоматично призначатися нові вибори. А так у нас навколо цих питань завжди починається політична гра і торги, які не йдуть на користь того, щоб ефективно працювала система місцевого самоврядування і обрані посадові особи якісно і вчасно виконували свої обов'язки.

Позиція Компартії України тут насправді дуже проста. Такі речі, як законопроекти про вибори, мають проходити всенародні обговорення за участі як експертів, так і широкої громадськості. І у висновку має стояти одне речення: вибори мають відбуватися зрозуміло, чесно та прозоро. Все. Тоді жодних проблем не буде. А коли починаються юридичні виверти, то що їх більше, то більше можливостей для зловживань і вибіркових трактувань.

Однак подібні закони не можуть готуватися та прийматися лише під диктовку опозиції. Тому ми дійшли висновку, що потрібно закон про вибори опрацювати в профільному комітеті, і, можливо, як варіант, внести узгоджений всіма п'ятьма фракціями варіант на розгляд у сесійному залі.

— Як ви розцінюєте шанси того, що при таємному голосуванні кандидатура Лавриновича до Вищої ради юстиції набере достатню кількість голосів?

— Шанси досить високі. Процедура таємного голосування — надзвичайно демократичний інструмент, адже в такому разі ніхто не може диктувати рішення того, кому належить право голосу. Сьогодні є три кандидатури до Вищої ради юстиції (ВРЮ), які розглянув комітет з питань верховенства права і правосуддя, — міністра юстиції Олександра Лавриновича, діючого голови ВРЮ Володимира Колесніченка та голови Вінницького апеляційного адміністративного суду Віталія Кузьмишина. Я підтримую це рішення комітету. За моїми оцінками, шанси на те, що за них проголосують і в найближчий час оберуть членами Вищої ради юстиції, дуже і дуже високі.

— Політико-економічне питання — про газотранспортну систему. Рішення щодо можливості приватизації ГТС поки що не пройшло через парламент, однак очевидно, що це вже своєрідний налив, який рано чи пізно прорве. Якої ви думки з цього приводу?

— Безперечно, тут потрібно керуватися виключно інтересами нашої держави. Компартія вже офіційно заявляла свою позицію, в тому числі ці положення зафіксовані в антикризовій програмі КПУ — державні активи повинні залишатися в держвласності.

Якщо ми говоримо про інші утворення, наприклад, про газовий консорціум з Російською Федерацією, то це було б для України досить вигідною справою, тому що це дало би змогу за рахунок цього передусім завантажити цю трубу. Це — як автомобіль. Якщо він у гаражі і ти ним не користуєшся, то він скоріше заржавіє та вийде з ладу, хоча за ним усе одно потрібно доглядати, проводити технічний огляд.

Газотранспортна система — це великий цілісний механізм, яким повинні користуватися постійно. Ми бачимо, як Росія будує "Північний потік" і "Південний потік" для того, щоб у майбутньому мати можливість відмовитися від використання української газотранспортної системи. І якщо ще кілька років події відбуватимуться у тому самому напрямку, що й зараз, наслідки можуть стати незворотними... Ми розглядали це питання на фракції і вважаємо, що створення газового консорціуму з РФ для України буде дуже вигідним, бо дасть змогу отримувати дешевший газ, забезпечити роботу наших українських підприємств, підвищивши їх рентабельність. Це — цілий ланцюг взаємопов'язаних речей, тому Компартія таке рішення готова підтримати. Але тільки за умови, що буде знайдено механізм, коли газотранспортна система України залишиться у власності держави.

Решта пропозицій, зафіксованих у законопроекті Кабміну, поки що викликають дуже багато питань, тому з цього приводу має бути проведено широке обговорення. І коли прийматиметься це рішення, жодної білої плями залишатися не повинно. Ми маємо дати відповідь: чому Україна йде на цей крок; що це дасть для людей, для економіки, і після цього прийняти консолідоване, економічно виважене рішення, в жодному разі не політичне.

— Підвищення акцизних зборів на нафтопродукти. Минулого місяця це питання вже порушувалося, і прем'єр-міністр запевняв, що воно не розглядається. Тим не менш на початку поточного тижня керівник "Укравтодору" знову заявив, що акцизи на бензин і дизельне паливо потрібно підняти приблизно вдвічі, бо інших джерел для фінансування ремонту і будівництва доріг зараз немає, а відповідний законопроект уже відпрацьовується. Чи ви з ним згодні?

— На мій погляд, розглядаючи доцільність дворазового збільшення акцизів, необхідно насамперед враховувати не поточні фінансові проблеми "Укравтодору" (іноді штучно створені), а те, як це вплине на стан економіки, окремих галузей і на добробут пересічних громадян. Ми маємо враховувати дуже неоднозначні тенденції на ринку нафтопродуктів, які потребують серйозного та глибокого аналізу в тому числі і в контексті останньої динаміки бюджетних надходжень. Але передусім ми маємо аналізувати та думати, а чи зможе пересічний українець купувати пальне за значно збільшеними цінами? Особливо враховуючи очевидні проблеми з його якістю, яка, як і зарплати та пенсії, ще дуже далека від європейської. Давайте спочатку піднімо зарплати українців до європейського рівня, а вже потім говоритимемо про акцизи на пальне на рівні країн ЄС. Чому не ставиться питання таким чином?

Ми маємо проаналізувати, чи зможуть сільськогосподарські підприємства купувати за такою ціною нафтопродукти, і якими при цьому будуть подальші наслідки для економіки? Зокрема, як це вплине згодом на зростання собівартості виробленої сільськогосподарської продукції, а отже, на ціни на продукти харчування, на транспортні перевезення, споживчу інфляцію і, знову ж таки, платоспроможність простих громадян.

Думаю, що, незважаючи на нинішній дійсно катастрофічний стан українських доріг (навіть у столиці, не кажучи вже про регіони), постійно перекидати збільшення витрат на їх ремонт та утримання на плечі громадян неправильно. Адже виникає резонне запитання, чому за бездарну та непрозору фінансову політику "Укравтодору" має розплачуватися простий українець, пам'ятаючи про численні звинувачення на адресу шляховиків у завищеній собівартості робіт з ремонту та будівництва автотранспортних шляхів, у корупції та грандіозних відкатах у цій сфері. Давайте спочатку зробимо прозорою та зрозумілою структуру витрат цієї компанії, і перш за все саме на ремонт і будівництво доріг, а тоді разом, і залученням парламентаріїв, експертів і широкої громадськості пошукаємо джерела необхідних ресурсів.

Я гадаю, що це дуже складне дискусійне питання, і сказати, що Верховна Рада сьогодні зможе проголосувати за підняття акцизу, мабуть, передчасно.

— *Якщо продовжити розмову про тенденції в нафтогазовій сфері, то не можна не згадати нещодавнє повідомлення "Інтерфаксу" про значне падіння надходжень до бюджету від зборів з нафтопродуктів. Чим, якщо не зростанням тінювих поставок і контрабанди, це пояснюється?*

— Для того, щоб говорити про тенденції на ринку пального, треба мати на руках достовірні цифри, причому з кількох джерел. Це дані Митниці, це дані перевізників, причому всіх, і дані видів поставок пального: поїзд, автомобіль, потрібно порівняти всі види транспорту. Інформація Міністерства вугільного прому про внутрішнє виробництво та інформація Податкової служби.

Тільки проаналізувавши ці основні носії інформації, можна достовірно встановити — є зменшення чи збільшення обсягу ввезення та реалізації пального, і які причини цього.

За моїми даними, які мені стали відомі як народному депутату, тенденція до зменшення ввезення нафтопродуктів у принципі існує. Але існує й інша тенденція: це зменшення частки бензину в структурі імпорту нафтопродуктів і збільшення частки дизпалива, що не може не впливати на доходи від акцизного збору до бюджету.

Враховуючи, що ставка акцизу на бензин вища іноді в чотири рази, ніж ставка акцизу на дизпаливо, це не може не впливати на рівень надходжень акцизного збору до державного бюджету.

Водночас коли нафтопродукт потрапляє на територію України, він має реалізовуватися через роздрібні АЗС, оптову торгівлю. На кожному етапі цей процес обов'язково мають супроводжувати документи суворої звітності, які обліковуються в електронній базі вже податківців, а не митників.

У нас сьогодні достатньо прозора ситуація на митниці. Найменше спірне питання, що виникає, викликає широкий резонанс серед експертів та у суспільстві загалом. Сьогодні майже всі великі імпортери та нафтотрейдери мають відносини з іноземними партнерами, серед яких — Європейський банк реконструкції та розвитку. Чимало з них — публічні компанії з іноземними акціонерами. І якби тенденції на ринку пояснювалися контрабандою чи іншими зловживаннями, ніхто з них не мовчав би. І на світовому ринку ніхто не мовчав би, якби половина нафтопродуктів заходила в Україну без митного оформлення. Тому в пояснення тих цифр, які ви згадали, зростанням контрабанди я не вірю і підтвердити цю тезу не можу.

Тут скоріше відбувається зміна кон'юнктури товарних позицій, про яку я згадував вище. Маю надію, що найближчим часом запрацюють українські нафтопереробні заводи. Міністер енергетики та вугільної промисловості проводить переговори з різними компаніями, в тому числі і Російської Федерації, Азербайджану, про те, що є відповідна програма, і вона передбачає

модернізацію, інвестиції та реалізацію. І найближчим часом ми побачимо, як ці питання вирішуватимуться.

— Одна з найбільш активно обговорюваних нині міжнародною економічною спільнотою тем — прозорість власності та сплати податків. Тим часом власниками більшості ключових промислових об'єктів в Україні є офшорні фірми. Чи вбачаєте ви в цьому проблему і як її розв'язувати?

— Справді, активну кампанію боротьби з офшорами зараз розпочали по всьому світові. У США збитки бюджету, пов'язані з ухиленням від сплати податків, оцінили в 100 млрд дол., в Євросоюзі кажуть, що втрачають вдсятеро більше! Тенденція останніх років — обмін інформацією про доходи осіб на міждержавному рівні. Навіть Швейцарія, відома своєю банківською таємницею, уклала відповідну угоду на початку нинішнього року.

Проблема втрат бюджету від податкових махінацій стоїть в Україні не менш гостро. Для нас це виливається в недонадходження з податку на прибуток та недоотримання валютної виручки. У нас податок на прибуток є одним із бюджетоформуючих, його сума напряму залежить від отриманих доходів і понесених витрат.

Що менші доходи і більші витрати, то менше необхідно сплатити податку на прибуток. Тому основні махінації в Україні спрямовуються на неправомірне заниження виручки або безпідставне збільшення витрат.

На жаль, саме такою схемою і користуються недобросовісні експортери, укладаючи за мінімальною ціною договори з пов'язаними офшорами. При цьому реальний покупець отримує товар за справжньою, ринковою, ціною, а весь прибуток акумулюється на зарубіжних рахунках посередника.

Не секрет, що основні галузі промисловості та сільського господарства є експортно-орієнтованими, а тому й масштаби мінімізації податків з використанням офшорних схем колосальні.

Наведу окремі цифри, які свідчать про існування тенденції до заниження експортних цін. Майже 50% найменувань українських товарів при експорті коштували на третину менше, ніж одиниця аналогічних імпортованих товарів. При цьому таку різницю важко пояснити нижчою собівартістю українських виробів, адже їм доводиться конкурувати з дешевими китайськими аналогами.

Унаслідок цього розрахункові втрати валютної виручки за рік у 2012-му становили 200 млрд грн, втрати по податку на прибуток — 42 млрд грн.

На жаль, штучне заниження вартості експортованих товарів стало цілком закономірним в умовах відсутності законних механізмів протидії цьому явищу. Тому поява законопроекту про трансфертне ціноутворення є логічним кроком, спрямованим на запобігання ухиленню від сплати податків.

Крім того, враховуючи світовий досвід боротьби з податковими шахрайствами, одним із пріоритетних напрямів міжнародної взаємодії для України повинно стати укладення міждержавних угод про обмін інформацією та надання взаємної адміністративної допомоги у митних і податкових справах.

— Наведення порядку в питаннях трансфертного ціноутворення, очевидно, торкається бізнес-інтересів багатьох народних депутатів або партійних спонсорів ледь не усіх фракцій. Чи є у трансфертного законопроекту шанси пройти через парламентський зал хоча б у приблизно схожому на його першу версію вигляді?

— Для того, щоб держава могла виконувати свої соціальні зобов'язання, збільшувати пенсії, зарплати, підвищувати стипендії, забезпечувати людей житлом і таке інше, все це можливе лише за рахунок поступового збільшення доходів бюджету.

При цьому таке збільшення має відбуватися не за рахунок посилення фіскального тиску, від якого страждатимуть сумлінні підприємці, а за рахунок легалізації тіньового сектора економіки і руйнування схем ухилення від сплати податків.

Великий бізнес сьогодні стає публічним, для нього вести справи відкрито стає вигідно.

Дедалі більше українських компаній розміщують чи принаймні планують розмістити свої акції на відомих біржах, залучають кредити від іноземних інвесторів. Однак однією з головних умов для всього цього є прозорість ведення бізнесу — дотримання міжнародних стандартів обліку і звітності, розкриття інформації про структуру власників.

Крім того, проблеми банківського сектора Кіпру, які ми бачили останнім часом, зруйнували міф про надійні гавані, де можна безпечно зберігати приховані від оподаткування кошти. Раптом виявилось, що всі ці статки можна в один момент втратити і залишитися ні з чим.

До того ж дедалі сильніша протидія ухиленню від сплати податків на міжнародному рівні, про що ми з вами щойно говорили, навряд чи зробить успішним банальне приховування чи переведення коштів до інших пільгових юрисдикцій.

Усе це надає мені впевненості у тому, що законопроект про трансфертне ціноутворення буде підтриманий у сесійному залі.

— Зараз активно обговорюється питання перегляду існуючої системи податкових пільг у сільському господарстві через її неефективність і велику кількість схем уникнення від оподаткування великими агрохолдингами. Ваша точка зору: що потрібно змінювати?

— Я розглядав би цю проблему у двох напрямках. Якщо ми говоримо про ухилення від сплати податку, то це перш за все поширюється на експорт сільськогосподарської продукції. Тому що у нас значний обсяг — чверть сільськогосподарської продукції виробляється за контрактами з країнами з пільговим оподаткуванням. За чотири місяці цього року це вже понад 1,1 млрд дол.

Таким чином, знижується експортна вартість товарів і відбувається недоотримання валютної виручки, з одного боку, з іншого — зменшується сума податку на прибуток, що підлягає сплаті такими експортерами.

Схема полягає в тому, що на експорт сільгосппродукція вивозиться виключно за тією вартістю, за якою її придбали тут, хоча в багатьох випадках вона продається зі значною націнкою. Так, ця націнка повністю осідає на рахунках офшорних фірм або на рахунках міжнародних корпорацій, які володіють зернотрейдерами, що працюють на аграрному ринку в Україні.

Тому фактично наша економіка не отримує належних надходжень від прибуткової діяльності експортерів.

Тому, до речі, в цьому разі закон про трансфертне ціноутворення зможе суттєво змінити розстановку сил. Тому що там йдеться про те, що у випадку, якщо товар продається за кордон за контрактом з підприємством, зареєстрованим у країні, де ставка податку на прибуток менша, ніж в Україні, то податкові органи можуть застосовувати звичайні ціни, виходячи зі світових тенденцій, а не фіктивних, які часто вказуються у контракті.

Це не приведе до значних додаткових надходжень валютної виручки, але суттєво збільшить надходження від податку на прибуток. Це з одного боку, а з іншого — сьогодні ведуться активні дискусії щодо внутрішнього оподаткування господарської діяльності підприємств, що займаються виробництвом сільгосппродукції.

Законодавство України, на мою думку, містить дві основні пільги для них.

Перша з них — це те, що ПДВ, який нараховується при продажу такої продукції, не перераховується до бюджету, а залишається в їх розпорядженні для покриття їхніх виробничих потреб.

І друга: такий податок, як податок на землю, податок на прибуток замінюються фіксованим сільськогосподарським податком, який розраховується незалежно від обсягу виручки, а виходячи лише з площі земель та її нормативної грошової оцінки.

Ми маємо розуміти, що насправді податки повинні мати принцип соціальної справедливості, яким тут явно і не пахне. Тому що ми чудово розуміємо, що для різних видів діяльності, які кодекс на сьогодні ніяк не виокремлює, норми прибутку або рентабельність виробництва зовсім різні. Тобто на одному гектарі можна вирощувати свиней чи курей

(займатися тваринництвом) або ж зернові культури. На гектарі пшениці — це мінімальний прибуток, при цьому такими гектарами можна володіти у великій кількості — сотнями гектарів. Водночас на цьому ж гектарі можна прекрасно розмістити птахофабрику і т.ін. Тоді виникає запитання: чому такі підприємства платять фіксований сільськогосподарський податок в одному і тому ж розмірі, при тому, що їх виручка абсолютно різна?

Щоб не зашкодити невеликим виробникам, малим фермерським господарствам, необхідно провести комплексний аналіз того, що відбувається, залучити в тому числі вчених, учасників ринків, вислухати всі позиції і розробити такі пропозиції, які не лише відповідали б принципам соціальної справедливості, а й забезпечували б повноту сплати податку до бюджету. Існують різні моделі, що використовуються за кордоном, у тих же країнах СНД, Європейському Союзі. Головний принцип при цьому має бути такий — не зашкодити.

<http://gazeta.dt.ua/macrolevel/igor-kalyetnik-poyavi-novoyi-deputatskoyi-frakciyi-chi-grupi-v-parlamenti-ochikuvati-ne-varto-.html>

"Воровать надо меньше, и всем будет хорошо"

Виталий Сизов, Ольга Куришко, "Коммерсантъ" (Украина)

Главной темой субботней конференции донецкой областной организации Партии регионов стало избрание ее председателя. С ноября 2003 года эту должность занимал бывший вице-премьер—министр инфраструктуры Борис Колесников, избранный в Верховную Раду по спискам ПР.

"В папке с документами, которую раздавали участникам конференции, я не увидела фамилии Бориса Колесникова, но вопрос о том, кого мы будем избирать, не стоял — была внутренняя убежденность, что председателем должен быть только он", — заявила "Ъ" народный депутат Татьяна Бахтеева.

Несмотря на заверения соратников господина Колесникова, перед избранием главы донецкой областной парторганизации обсуждались и другие кандидатуры. В числе его возможных конкурентов называли фамилии председателя Донецкой областной государственной администрации Андрея Шишацкого и главы Донецкого областного совета Андрея Федорука.

Интригу вокруг кандидатуры будущего председателя развеял Шишацкий. Получив слово, он обвинил представителей парламентской оппозиции в попытках "расшатать политическую стабильность в Украине", а затем предложил переизбрать Бориса Колесникова. Участники конференции поддержали эту инициативу — Татьяна Бахтеева назвала Колесникова "высококласным политическим менеджером", которому под силу "дать новый импульс развитию партии".

Программное выступление Бориса Колесникова длилось 15 минут. За это время он напомнил, что основой политической стратегии местной организации ПР является предвыборная программа Виктора Януковича "Украина для людей". Констатируя, что "на предшественников уже не сошлешься", в числе основных задач партии господин Колесников назвал повышение качества жизни в Донецкой области и инвестиционной привлекательности региона. В частности, Борис Колесников выступил за децентрализацию налоговой политики. "Кадровая политика и финансовая деятельность должны быть сконцентрированы у органов местного самоуправления! Чтобы не ездить в Киев и не выпрашивать деньги! Такая инициатива должна исходить от президента и от парламента, я считаю, что мы должны прийти и к избранию губернаторов на местах — это очень важно для каждого региона. К этой реформе мы подходим", — пояснила "Ъ" инициативу господина Колесникова Татьяна Бахтеева.

Спокойный ход конференции нарушил глава совета арендаторов шахты им. Засядько народный депутат Ефим Звягильский. Когда Борис Колесников призвал представителей местного самоуправления вносить свои предложения по упрощению процедур контроля над мелким и средним бизнесом, Звягильский неожиданно привстал с места и заявил:

— Воровать надо меньше, и всем будет хорошо... И не надо законов!

— Воровать надо меньше — это я понимаю. Вы ветеран рейха, и к вам никто не приходит. А когда к простым предпринимателям приходит 70 проверяющих организаций, то люди бросают бизнес! — ответил ему Борис Колесников, вызвав у делегатов смех.

Для переизбрания Бориса Колесникова делегатам конференції потребувалося около часа — его кандидатура на безальтернативной основе была поддержана единогласно 472 голосами. Затем был избран новый состав совета организации и контрольной комиссии.

По окончании мероприятия Борис Колесников дал политическую оценку ситуации в стране, выступив с жесткой критикой оппозиционной партии "Свобода".

— У "Свободы" нет никакой идеологии... Если убрать национализм, близкий к нацизму, то ничего не останется! — сказал господин Колесников. Донецкий губернатор Андрей Шишацкий добавил, что Партия регионов готовится противостоять планам оппозиции провести в Донецке акцию "Вставай, Украина!".

— Я думаю, что мы сможем дать ответ этим доморощенным революционерам точно так же, как сделали это в Киеве, организовав акцию против неонацизма, — сказал Шишацкий.

<http://www.kommersant.ua/doc/2198180>

Час "Бика"

Сергій Рахманін, "Дзеркало тижня"

Кожен час потребує своїх героїв. І своїх "героїв". "Битва при БРДМ" і соло Вадика-Румуна", що увінчали опозиційну акцію 18 травня, дали привід поміркувати про причини повернення на столичні вулиці персонажів специфічної зовнішності. І про можливі наслідки цього явища.

Повернення підвищеного попиту на юнаків, обтяжених надмірною м'язовою масою і не обтяжених зайвими принципами, має логічне пояснення. М'язисті, стрижені, розв'язні пацани знову затребувані, майже як у пам'ятні 90-ті.

Хоча, безумовно, є відчутні відмінності. Тоді навички рукопашного бою і відсутність внутрішніх обмежень обіцяли швидкий солідний заробіток, але при цьому загрожували передчасною відправкою на цвинтар. Природна для такого різновиду бізнесу "плинність кадрів" дарувала везунчикам шанс зробити запаморочливу "професійну кар'єру". Хто щасливо уникнув кулі і ґрат, міг досить швидко вирости від рядового "бичка" до шанованого "авторитета". Особливо коли був щасливим володарем і м'язів, і голови. Звичне для кримінального світу слово "фартовий" набувало нового змісту в ті часи. Часи невизначеності, незатребуваності, невлаштованості. Основу "бригад", що стихійно виникали і бурхливо розросталися, становили прості й конкретні хлопці з околиць, але контингент різнокаліберних ОЗУ був досить неоднорідним. До лав бандитського "руху" рекрутували найрізноманітніший люд. Кваліфіковані спорт-смени, які втратили стимул займатися улюбленою справою. Професійні військові, які дезертирували з розвалені армії. Випускники вузів, чий знання виявилися непотрібними державі. "Афганці", чимало яких почувалися ізгоями в країні нестримної гласності й очманілої демократії. На уламках імперії стахановськими термінами закладався фундамент масштабної тіньової економіки, а тому той, хто не гребував "роботою з ризиком", легко її знаходив.

Часи змінилися. Країна поділена і розпиляна. "Переділ" і "перепил" — доля "великих", вбраних у "серйозні прикиди" й наділених серйозним впливом. Тепер влада монополює грабує і "дахує". Серйозна потреба у "згрях", здавалося б, відпала. Але віднедавна на них з'явився новий, уже політичний попит. І цей попит, наскільки можна судити, носить системний характер.

Використання "братків" із політичною метою, зокрема на виборах, має досить давню історію. Але останніми роками можновладці активно використовували як інструмент тиску і придушення офіційні структури, передусім державні силові органи. Частина ветеранів "бандитських воєн" зайняла почесні посади в системі безпеки великих холдингів. Уламки бригад трансформувалися в приватні охоронні підприємства, кадровим резервом яких

виявилася неприкаяна молодь із околиць, із глибинки, вихідці зі "спальних районів" і "депресивних регіонів". Бо ті, хто сповідує культ сили і страждає від надлишку адреналіну, були, є і будуть завжди.

Бажання потягати залізо й поштовхати боксерську грушу природно виникає у значної частини підростаючого покоління чоловіків. Але реалізувати себе у великому спорті так само природно вдається одиницям. Доля більшості — картати себе питанням: "Якщо я такий сильний, то чому я такий бідний?". Розумною відповіддю могла б стати відповідальна політика держави, спрямована на їхню зайнятість і соціалізацію. Але такої політики в державі де-факто немає. Є масштабний запит на спеціалістів найрізноманітнішого профілю. Але практично нічого не робиться для того, аби ці спеціалісти з'явилися. Стару систему профтехосвіти зруйнували, нової до пуття не створили. Престиж робітничих професій упав нижче плінтуса. Агресивна реклама і культ споживацтва породжують прагнення мати все й одразу, водночас убиваючи бажання калічитися за кілька тисяч гривень на місяць без шансів посісти достойне місце в суспільстві. Хто має можливість — вивчаються на економістів і юристів, по закінченні вузу поповнюючи лави безробітних. Хто не має — не вивчаються на слюсарів і токарів. Багато юних мають яскраво виражені таланти, але не мають можливості їх розвинути. Бо немає гуртків і клубів або дорогі.

Рештки доступних спортивних секцій та "самопальні качалки" стали однією з небагатьох віддушин для знудьованої провінційної молоді чоловічого роду. Штучним середовищем їхньої соціалізації. І, як з'ясувалося, ефективним джерелом формування нової бандитської піхоти.

Не від одного мера доводилося свого часу чути, що в його місті є тільки дві категорії працюючих — ті, хто торгує на ринках, і ті, хто ці ринки охороняє. Місцеві базари виявилися точками виникнення нових неофіційних силових спільнот, що поповнювалися підростаючою міцною молоддю. Десь ці структури формувалися на базі недобитих "бригад", десь — практично з нуля. Відносно пристойні гроші за мінімальні зусилля — хіба ж не стимул?

Коли настала епоха рейдерства, питання, де діставати "спеціалістів", часто відпадало саме собою: за порівняно невеликі гроші "штатні" бійці охоронних структур брали на себе "понаднормову роботу". До послуг таких "спеців" охоче вдавалася місцева влада, бо використання, наприклад міліції, безпосередньо прив'язувало "загарбників" до батьків міста.

У період активного капітального будівництва виник додатковий попит на так званих "неформальних" бійців. Один знайомий, пов'язаний із цим бізнесом, пояснював це так: "Є "куплене" рішення на забудову скверу чи, наприклад, спортивного майданчика в Києві. Але населення прилеглих будинків — проти. Укладаємо договір із приватним охоронним підприємством. Вночі заганяємо техніку, копаємо котлован, зводимо паркани і виставляємо найняту охорону. Але бувало, що мешканці навколишніх будинків валили паркани й ув'язувалися в бійку з бійцями ПОПів. Часто керівництво охоронних структур вмикало задній хід — навіщо їм зайві проблеми, а співробітникам — зайві синці? І тоді запускався інший механізм: неофіційно зверталися в якийсь спортклуб, за готівку наймали тамтешніх юних боксерів або борців. Дешевше — раз. У разі чого — кінців не знайдеш, два. Три — ефективніше. ПОПівці — ліниві й полохливі, а молодняк — гарячий, азартний. Помахатися, форму підтримати, та ще й грошей заробити — те, що любиш. Вигідніше було брати хлопців із передмість, дешевше коштувало, навіть із урахуванням підвезення. І знайти їх потім, коли що, складніше. На додачу — вони азартніші, для них поїздка до столиці — пригода ..."

Наскільки можна судити, впродовж останніх кількох років заміна "організованих" бійців стихійними перетворилася на тенденцію. Зокрема під час рейдерських захоплень. За неофіційними даними, на рік здійснюється до 400 рейдерських атак, 20—30 із них — мають масштабний характер. Прибуток "загарбників" обчислюється сотнями тисяч доларів. "Піхотинцям" із числа вільнонайманих спортсменів-любителів платять у середньому по 50 дол. в день. Якщо ситуація пов'язана з проблемами, гонорар можуть подвоїти. У кожному разі — економічний ефект очевидний.

За словами експертів, у системі приватної охорони на сьогодні задіяно близько 700 тис. співробітників, у спортивних секціях числиться близько 100 тис. осіб. Але це — дані з відкритих джерел, які не розкривають повної картини. Особисто знаю людину, котра підробляє

в неофіційній охороні, у тому числі під час масових акцій. При цьому в жодному ПОПі знайомий не числиться, гроші отримує на руки, а спортом займається вдома, індивідуально, мінімум по чотири години на день. І (знову ж таки, за його словами) в його стихійній бригаді він такий, "неврахований", не один.

Повернення "мажоритарки" в систему парламентських виборів підвищило попит на "зграї". З молодих, спортивних, гарячих хлопців, котрі шукали гострих відчуттів і прагнули легкого заробітку, сколочували колективи, члени яких бралися за будь-яке завдання. Білборд зіпсувати, "чужих" агітаторів попресувати, виборчком заблокувати, по будинках багатозначно пройтися, "базарних" полякати... Де їх вербували? Правильно, у спортклубах. Один провінційний тренер розповідав, що саме під час виборів до нього зазирнув тамтешній чиновник і став жваво розпитувати, чим влада може допомогти розвитку місцевого спорту. А заодно поцікавився, чи є треновані хлопці для ненудної оплачуваної роботи на передвиборних мітингах.

Останніми роками в ряді регіонів юні любителі зі спортивних секцій успішно замінили старших професіоналів із організованих охоронних, а також кримінальних (напівкримінальних) структур. Для виконання всіляких делікатних доручень вони зручніші. Коштують дешевше, на підйом легші, азартніші. На випадок форс-мажору — нічого не доведеш. Ти чия, бикото? Нічия. Гарматне м'ясо. Залетить — не жаль.

Попит на "биків" повернувся. Але масштаби й цілі — інші. На відміну від 90-х, тепер, затягнуті в "адіковські обладунки", бійці особливо нічим не ризикують і ні на що особливе не претендують. І надзавдань перед ними ніхто не ставить.

Саме тому представники нової генерації "биків" виявилися затребуваними з боку політиків. І не тільки провладних. Опозиція, наскільки можна судити, на недавніх виборах теж досить активно вербувала (зокрема, для масових акцій) молодих спортсменів-аматорів. І не тільки через їхню дешевизну. "А з кого формувати охорону? — ділився зі мною один політик. — Колишні афганці — у віці, наймолодшому — вже за сорок. Колишні спецслужбісти — ліниві, колишні військовики — рихлі, ПОПівці — дорогі, міцних ентузіастів мало. І потім, що від них вимагається: Банкову штурмувати, під кулі лягати? Так, периметр потримати. А для цього зо два десятки двадцятилітніх боксерів, самбістів або штангістів цілком згодяться".

Розповіли кумедний випадок: під час виборів мера Обухова один із кандидатів від опозиції рекомендував своїм спостерігачам (за дивним збігом — переважно молодим спортсменам) з'явитися в день голосування на виборчі дільниці в костюмах. Рекомендацію вони виконали. Всі як один прийшли в спортивних...

Утім, попит на спортивну молодь із боку противників режиму має, судячи з усього, епізодичний характер. А влада, схоже, зводить ці відносини в систему. За інформацією "тваринників", у провінційні спортклуби вливаються кошти, спортсменів періодично вивозять у табори на збори. Де готують аж ніяк не до змагань. Те, що раніше для багатьох містечкових "тайсонів" і "ван даммів" було періодичним приробітком, поступово стає основною працею. Очевидно, бюджет на їх є утримання збільшується. Однак, мабуть, воно того варте.

Чому владі вигідніше використовувати для "роботи" з опонентами саме цей контингент, а не, наприклад, працівників підконтрольних правоохоронних органів? Відповіді — на поверхні.

По-перше, з погляду режиму, міліція полохлива, ненадійна й лінива. Вона самою владою розбещена і розвалена. І якщо ми небезпідставно сумніваємося в її здатності захистити нас (поведінка людей у погонах 18 травня це тільки підтвердила), то й Банкова так само небезпідставно сумнівається в її здатності захистити режим. У кожному разі — у здатності виконати будь-який наказ. Тому є запит на іншу силу, якщо не альтернативну, то принаймні паралельну.

По-друге, плем'я молоде, незнайоме безпосередньо з владою не пов'язане, що розв'язує владі руки. На випадок чого, черговий "румун" слухняно розповість, що його найняла опозиція.

По-третє, з новоявленими "биками", які старанно копіюють стиль і традиції "героїчних попередників" (окрема подяка ТБ, де образ "фартового" все так само затребуваний), заслуженим "бикам" від влади, здається, простіше знаходити спільну мову.

Чи слід казати, наскільки влада зацікавлена в достойних спаринг-партнерах для "свободівців", наскільки їй потрібна ефектна "силова" картинка для мобілізації "свого" електорату. Вуличні бійки між "антифашистами" і "фашистами" — те що треба. А що в процесі реалізації плану породили "бритоголових антифашистів" (суто українське ноу-хау) — малий прокол. Бійці виглядають непереконливо? Нічого, натренуємо.

До речі, хоч як парадоксально, за невелику заваруху на Великій Житомирській опозиція має бути владі вдячна. Про що б говорили й писали весь тиждень? Про ще одну демонстрації безпорадності? Про продовження кризи ідей?

Дяка, що журналісти виявилися ініціативнішими й рішучішими за тих, чию безініціативність і нерішучість вони мусять описувати. Наші колеги дали суспільству шанс побачити за окремим випадком — явище, за подією — проблему. Розгледіти в гримасі молодого цуценяти вишкір вовків, які стоять за ним. І від реакції суспільства залежить, чи вдасться пастухам молодих "бичків" перетворити країну на "політичну Биківню".

<http://gazeta.dt.ua/internal/chas-bika-.html>

Милости просят

Александр Радчук, "Коммерсантъ" (Україна)

Законопроект N2130a "О порядке осуществления президентом помилования" внесли в Верховную Раду народные депутаты Сергей Мищенко и Николай Паламарчук. Они предложили расширить список лиц, которые будут иметь право ходатайствовать о помиловании осужденного. Сейчас процедура помилования осуществляется согласно указу президента от 16 сентября 2010 года, в котором говорится, что для помилования необходимо прошение только от самого осужденного. "Законопроект написан для того, чтобы помиловать Юлию Тимошенко,— заявил Мищенко.— Мы предлагаем закрепить право ходатайствовать о помиловании не только за самим осужденным, но и за народными депутатами, защитниками, родственниками".

Это далеко не первая попытка оппозиции освободить бывшего премьер-министра Юлию Тимошенко, которая в октябре 2011 года была осуждена на семь лет лишения свободы за превышение власти при подписании газовых соглашений с Россией. Ранее соратники госпожи Тимошенко предлагали парламенту декриминализировать ст. 364 и 365 Уголовного кодекса, по которым осуждена экс-премьер, а также обращались к Президенту с ходатайством о ее помиловании.

Представители Партии регионов считают, что новая инициатива оппозиции не поможет Юлии Тимошенко оказаться на свободе. "Как бы ни изменялась процедура помилования, я не знаю случаев в правовой практике, чтобы осужденного помиловали в то время, когда в отношении него одновременно возбуждены уголовные дела и ведется следствие",— сказал народный депутат Владимир Олийнык.

Как известно, в отношении Тимошенко возбуждено три уголовных дела: в Киевском районном суде Харькова рассматривается дело о нарушениях, допущенных руководством корпорации "Единые энергетические системы Украины" в 1995-1997 годах, когда ее возглавляла Юлия Тимошенко; с января 2013 года госпожа Тимошенко является подозреваемой в организации убийства народного депутата II созыва Евгения Щербаня; уголовное дело о нецелевом использовании средств, полученных Украиной от продажи квот на выбросы парниковых газов в рамках Киотского протокола, и незаконной закупке машин скорой помощи сейчас находится в стадии ознакомления защитников Юлии Тимошенко с материалами дела.

В Партии регионов заявили, что законопроект не поддержат. "В Конституции написано, что право на помилование — это абсолютная прерогатива и право Президента, а процедура прописана в соответствующем указе",— объяснил Олийнык. "Я не буду поддерживать данный законопроект, так как считаю, что прошение о помиловании — это акт раскаяния в содеянном,

а значит, его должен просить сам осужденный, а не кто-то другой", — полагает народный депутат Николай Левченко.

Сергей Мищенко отметил, что его законопроект дает парламентскому большинству шанс выполнить требования Евросоюза, необходимые для подписания соглашения об ассоциации. "Власть может поддержать оппозицию и решить вопрос освобождения госпожи Тимошенко, на чем настаивает Европа — этот законопроект дает им такой шанс", — подчеркнул депутат.

<http://www.kommersant.ua/doc/2198354>

Земля до востребования

Наталья Непряхина, "Коммерсантъ" (Украина)

В пятницу 286 депутатов поддержали в первом чтении законопроект N2361-1 с поправками в закон "О регулировании градостроительной деятельности". Они предусматривают разблокирование процесса передачи государственных и коммунальных земель в пользование или собственность физическим и юридическим лицам. Подобных законопроектов в Верховной раде было зарегистрировано три: от "Батькивщины", Партии регионов и внефракционного депутата. Однако за основу принят именно документ, разработанный пятью депутатами от Партии регионов, большинство из которых до избрания в парламент были мэрами. Принятая норма предусматривает отсрочку до 1 января 2015 года моратория на передачу земли для градостроительных потребностей без планов зонирования или детальных планов территорий. Запрет коснулся и изменения назначения участка, не отвечающего плану.

Этот запрет вступил в силу в январе 2013 года после почти двухлетней отсрочки. "Препятствия касаются всего государства. На начало года в Украине было утверждено 33 плана зонирования. В связи с этим большинство населенных пунктов не имеют даже права рассматривать разработанные проекты землеустройства", — отмечает соавтор законопроекта Владимир Сальдо. Глава комитета по вопросам строительства, градостроительства, ЖКХ и региональной политики Спиридон Килинкар говорит, что генеральные планы имеют 85% областных центров, Киев, Севастополь и Симферополь, 42% городов районного значения, а также 21% поселков городского типа. "По планам зонирования вообще сложилась ужасная ситуация. Не разработано ни одного плана в 12 областях. Подробных планов разработано всего 624", — рассказывает он. Законопроект не решает проблему, а предоставляет местным органам власти дополнительное время на разработку документации.

По словам руководителя экспертно-аналитической группы по проблемам рынка земли Совета предпринимателей при Кабинете министров Виктора Кобылянского, причиной этого является отсутствие средств у местных бюджетов на подготовку планов. Норма частично выполнялась за счет инвесторов, берущих на себя обязательства по разработке генпланов и планов зонирования. По подсчетам Ассоциации городов, на создание генплана в городе с населением до 10 тыс. человек необходимо 200 тыс. грн, до 100 тыс. — 1 млн грн, почти столько же требуется и на планы зонирования. "Поскольку в большинстве случаев этого сделано не было, то для физических и юридических лиц отсрочка является плюсом, — считает Кобылянский. — Но если будет просто отсрочка, то выгода будет тем, кто в ближайшее время собирается приобретать участки".

Поэтому ко второму чтению член профильного комитета Юрий Одарченко будет настаивать на том, чтобы предусмотреть финансирование госбюджета для местных властей на подготовку градостроительной документации. Параллельно будут подготовлены изменения в Бюджетный кодекс и бюджетную декларацию на 2014 год. "Это главное из того, что можем сделать полезного, а не приостанавливать закон, потому что и до 2015 года никаких планов территорий, как и зонирования, не будет", — поддерживает коллегу по фракции Александр Черноволенко. А Руслан Марцинкив вообще считает, что проектные институты не готовы к изготовлению такого количества градостроительной документации за столь короткий срок.

Кроме того, Одарченко при доработке законопроекта подаст предложение об исключении Киева из-под действия нормы об отсрочке, поскольку генплан столицы готов. Вопрос исключения Киева, по сути, стал причиной отказа депутатов проголосовать за законопроект в целом, отмечает соавтор документа Юрий Гершов. Когда Председатель Верховной Рады Владимир Рыбак поставил законопроект на голосование в целом, его поддержали всего 164 депутата. "И так понятно, что норма касается городов, где нет градостроительной документации",— добавляет Гершов. Поэтому депутат считает, что дорабатывать документ ко второму чтению нет необходимости, и на сессионной неделе с 4 по 7 июня закон будет принят.

<http://www.kommersant.ua/doc/2198348>

Інтернет-ЗМІ

Микола Томенко: «Скорочення кількості областей знищить місцеве самоврядування» *Українська правда*

Депутат від "Батьківщини" Микола Томенко вважає, що можливе скорочення в рамках адмінреформи кількості областей в Україні призведе до ліквідації місцевого самоврядування.

Про це сказано в повідомленні прес-служби партії.

На думку Томенка, представники Партії регіонів прагнуть централізувати в руках невеликої кількості людей всю владу країни.

"Об'єднання областей у версії, де пропонується створити 8 нових адміністративно-територіальних одиниць, - призведе до знищення місцевого самоврядування та закріплення авторитарних тенденцій і відповідного політичного режиму", - вважає Томенко. За його словами, складається враження, що Партія регіонів свідомо йде на те, щоб збудувати "державу навпаки".

"Необхідно розширювати фінансові можливості сільських, селищних та міських рад, думати про необхідність ліквідації районних та обласних адміністрацій, а не навпаки – сконцентрувати владу на рівні Києва чи певної кількості обласних центрів", - вважає Томенко.

"Щоправда, як жартують мої друзі, можливо, ідея скорочення областей пов'язана не з фінансовими, бюджетними чи політичними питаннями, а з тим, що для зайнятості вигідних посад на всій вертикалі обласних центрів бракує "донецьких", а тому кількість областей вирішили скоротити до восьми. За будь-яких обставин, ця ідея на сьогоднішній момент є шкідливою як для демократії, так і для місцевого самоврядування", - переконаний політик.

Нардеп від Партії регіонів Сергій Гриневецький заявив, що підтримує територіальну реформу, що передбачає 8 територіально-адміністративних утворень замість 24 областей.

<http://www.pravda.com.ua/news/2013/05/27/6990783/>

Анатолий Близнюк: «Оппозиция мешает всем людям нормально жить» *Главком*

Казалось, что Анатолий Близнюк никогда не уедет из Донецка в Киев, поскольку на малой родине нынешней власти должен был кто-то оставаться. Но в июле 2011-го на тот момент губернатора Донецкой области все-таки перетасили в столицу поднимать одну из самых запущенных отраслей – ЖКХ. Близнюк проработал в соответствующем министерстве полтора года, но после последнего реформатирования правительства места в Кабмине ему не нашлось, пост губернатора на Донетчине уже занят ставленником Рината Ахметова Андреем Шишацким и на данный момент Близнюк – рядовой депутат, благо, на выборах ему выделили

высокий 15-й номер в списке. И хотя Близнюк повторяет, что он – солдат партии и пойдет куда пошлют, определенная обида в его словах ощущается.

Вы стали одним из последних крупных «донецких», переехавших в Киев. Не жалко было покидать Донецк?

Я – член команды и после того, как Президент сказал мне, что предлагает работу здесь в Киеве, я принял решение. В любом деле есть альпинист, который идет на какую-то небольшую гору и тренируется, потом подымается на четыре тысячи километров, шесть, восемь и так дальше. И каждый раз, преодолевая новую высоту, человек ощущает себя востребованным и получает моральное удовлетворение. Именно это стимул для работы на любом уровне, поэтому я ни о чем не жалею.

То, что вы после полутора лет работы министром были включены в список ПР и перешли на работу в Раду – следствие того, что вам уже искали замену на посту министра, или вы сами решили уйти в депутаты?

Я в списках Партии регионов уже не первый раз. Но если раньше после выборов я оставался в Донецке, не идя в парламент, то сейчас стал депутатом.

Так, а чье это было решение?

Мне Президент задал вопрос, остаюсь ли я в министерстве или же иду в парламент. Я принял решение идти в парламент.

А почему вы так решили? Например, для того же Бориса Колесникова – это явное понижение, а для вас?

У меня никаких проблем и вариантов нервничать не было. На министерском месте до меня был Тихонов с погонями вице-премьера, при мне же министерство ЖКХ и министерство регионального развития и строительства были объединены в одно. Мне пришлось формировать это единое министерство, уже не являясь вице-премьером, но при этом я работал напрямую с премьером.

После выборов я увидел, что вводится вариант с вице-премьером, курирующим это направление, а я остаюсь министром. С учетом этой реорганизации я решил, что, имея опыт работы в регионах и министерстве, эффективнее буду там, где смогу реально приносить пользу, формируя законодательную базу. В министерстве мы разрабатывали определенные законопроекты, но не имели права законодательной инициативы. В Кабмине мне приходилось несколько раз докладывать позиции, которые, к сожалению, не воспринимались.

Например, мы, в среднем, тратим в стране на обогрев одного квадратного метра 200 киловатт, а в Европе – 35. Так, ребята, давайте сделаем законы, которые уже работают в мире, о проведении аудита энергоэффективности. Если у нас экономика в два, а то и в три раза более энергозатратная, чем в мире, мы никогда не сможем быть конкурентоспособными. Вон Прибалтика тоже вышла из Советского Союза и такие же «хрущевки» у них строились. Так там на каждый дом есть паспорт энергоэффективности – если ваш дом использует тепла до 50 киловатт на квадратный метр, то вы платите за газ 48 евро, если больше 50 киловатт – 140 евро. Таким образом людей стимулируют к экономии.

Но это у нас не воспринимается, точно так же, как и повышение тарифов. Президент принял решение и сказал – государство будет компенсировать разницу в тарифах социально незащищенным, а все остальные должны платить столько, сколько это стоит. Но сказав «а», мы не говорим весь алфавит до конца. Законы, которые должны были бы стимулировать людей к энергосбережению, не работают.

Вы считаете, что у власти есть политическая воля повысить цены на коммунальные услуги?

Думаю, однозначно нет. Уверен, что эта система льгот, субсидий и компенсации разницы в тарифах сохранится. Но считаю, что этого в принципе быть не должно и, если мы будем вступать в ЕС хоть через десять лет, все равно нам придется это отменить. Но это будет гораздо больше, чем можно было бы сделать сейчас через введение системы адресной дотации.

Сейчас у многих нет стимула для экономии, мы социальную ориентацию принимаем за вседозволенность в рыночных отношениях и соответственно маємо те, що маємо.

А работу новых ответственных за ЖКХ – вице-премьера Вилкула и министра Темника, которого он забрал с собой из Днепропетровска, – уже можете оценить?

Конечно, Вилкулу в качестве вице-премьера удобней работать со своим человеком. Я рассказал и Вилкулу, и министру, что за это время мы наработали определенный материал, которым я готов поделиться. Мы просидели более двух часов, и я все от начала и до конца им передал. Лифты, вода, тепло, газоснабжение, содержание домов – мы все расписали, и я вижу, что моя работа даром не пропала, они используют эти наработки и здесь преемственность обеспечивается однозначно.

Ваша судьба в Кабмине – это еще один пример того, как сейчас поколение «старых донецких» вытесняется новыми кадрами, о которых еще пару лет назад никто не знал – Арбузов, Клименко... Это закономерный процесс или искусственный?

Это должно быть и есть закономерным процессом. Когда мы говорим об идеологии социальных лифтов, когда люди с определенного уровня с помощью определенных моментов достигают каких-то результатов, их замечают, дают возможность продвигаться – это очень правильно.

Говорят, что «определенный момент», с помощью которого продвинулись эти люди, – это дружба с сыном Президента.

Процесс социального лифта не должен быть в варианте скоростного лифта на 102-й этаж. При советской власти, по крайней мере, было так – если ты претендуешь на должность, скажем, председателя исполкома в стотысячном городе, ты должен обязательно проработать директором завода, секретарем парткома или еще кем-то. Ты должен видеть масштабы области и понимать, как это работает изнутри.

Так, исходя из этого, вы не считаете взлет этих людей слишком резким?

С Клименко мы плодотворно работали в Донецке, когда он был начальником местной налоговой – у него светлые мозги. Поверьте, очень многое из того, что я ему озвучивал по той же детенизации, выплате зарплат не в конвертах, он воспринимал и сегодня на уровне государства эти механизмы использует. Поэтому я не считаю, что взяли какого-то человека с рынка, который помидорами торговал. Точно так же и Арбузов, с которым я тоже работал в Донецке.

Вас не смущало, что они были связаны с «Нашей Украиной»?

Я знаю, что брат Клименко активно занимался политической деятельностью, а сам он ей сто процентов не занимался.

Не секрет, что сейчас многие «регионалы» саботируют инициативы «молодой команды» – это видно по результатам голосований за те же векселя.

Вы же видите ситуацию в экономике, когда социальные обязательства никто не понижал, а долговые обязательства висят дамокловым мечом и МВФ денег не дает. В этой ситуации, чтобы привлекать дополнительные средства, надо принимать нестандартные механизмы, один из которых – возможность вексельного варианта. Правда, если ОВГЗ – это гарантированная государством ценная бумага, то те, кто скептически относятся к векселям, сомневаются, что они могут реально работать. Нет гарантий, что завтра не выдадут вексель на сто миллионов дебетового НДС и не скажут – приди к нам через двадцать лет, мы тебе с дисконтом все вернем. Но есть же оговорка – выдача векселя производится только при желании клиента.

Так могут сказать – или бери вексель, или вообще ничего не получишь.

Есть ситуация, когда люди заводятся в тупик повальными задолженностями друг другу. Поэтому с помощью этой вексельной системы можно замкнуть возникающую дебиторскую и кредиторскую задолженность. И тут больше плюсов, чем минусов. Вообще членам правительства надо больше работать с бизнесом, как мы с Януковичем работали в Донецке. Правда, сегодня, в отличие от 97-го года, экономика большей частью частная. А тогда у нас

была возможность собирать директоров шахт, руководителей металлургических предприятий и задавать вопросы. И тогда в Донецкой области впервые была создана антикризисная программа. А сегодня бизнес частный, мы напринимали рыночные законы, в которых написали, что органы государственного и местного самоуправления не имеют права вмешиваться в хозяйственную деятельность предприятий. Поэтому нужен диалог власти и бизнеса и принятие соответствующих законов.

Янукович же знаком со всеми олигархами в этой стране. Он может собрать их и сказать – ребята, такая ситуация в стране, давайте не МВФ нам денег займет, а вы. Поделитесь со страной.

Предположим, Яценюк с Тягнибок являются такими олигархами и вот зовет их Янукович и говорит – давайте делиться. Как бы реагировали Яценюк и Тягнибок после этой встречи?

Яценюк и Тягнибок не поддерживали Януковича на выборах, а олигархи – поддерживали.

Так, а он имеет законное право требовать от них? И потом – кто сказал, что в нормальном разговоре с ними он таких разговоров не ведет? Президент – гарант Конституции, он все видит, разговаривает с бизнесом и реагирует через подачу в Верховный Совет определенных инициатив. Поэтому выдергивать отсюда такие добрые пожелания забрать у бизнеса процентов 30 их собственности – это развалить бизнес и потерять еще часть экономики.

Да никто же не предлагает забирать бизнес. Но раз вы об этом заговорили, то есть масса историй о том, что сейчас таким отъемом бизнеса занимается президентская семья.

Я об этом читаю постоянно, вижу, слышу. Приведу вам пример из реальной жизни. Когда я был мэром Краматорска, моя жена работала в Пенсионном фонде простым инспектором. И вот она приходит домой и спрашивает – а что ж ты молчишь, что у тебя есть фирма какая-то. Говорю: откуда ты взяла? Она рассказывает, что пришел один бизнесмен сдать отчет в фонд, моя жена попросила его исправить какие-то ошибки, так он бросил ей эту бумажку и говорит – сама исправишь, это фирма Близнюка! И обо мне такого говорят столько, что я не знаю, кому это выгодно, и за руку не могу поймать. Поэтому не преувеличивайте этого элемента. Тем более Александр Викторович (старший сын президента, - «Главком») сам говорит, что он не сидит на месте и работает, занимается бизнесом.

И поддержки отца его бизнес-начинаниям вы не видите?

Что значит поддержка? Что он собрал всех крутых бизнесменов и сказал – отдайте или еще чего-то?

Но согласитесь, что определенными видами бизнеса практически невозможно заниматься без поддержки наверху. В частности, вдруг возшла новая бизнес-звезда Сергея Курченко. Это не могло произойти без протекции.

Я понимаю, о чем вы, но не знаю его, поэтому не могу комментировать.

Вернемся к дисциплине. Почему у большинства практически ни на что не хватает голосов без поддержки оппозиции? Уже даже день специальный выделили – четверг – а не помогает?

Неявка на работу любого депутата – это нарушение закона.

Вы считаете это игнорирование показательным или у депутатов действительно такие важные дела?

Среди двухсот человек у одного может быть болезнь, у другого – встреча. Вот вы сейчас со мной разговариваете, а на балконе кто-то фотографирует мое пустое место, а потом напишет, что Близнюк отсутствует на заседании.

Может, Партии регионов нужно было брать меньше бизнесменов в список?

Это уже другая тема.

Вы давно знаете Виктора Януковича. За президентские годы он не сильно забронзовел и оторвался от реальности?

Однозначно нет. Он никогда не был равнодушным человеком. Работая с ним в регионе, я оценивал его как очень эффективного руководителя, способного ставить задачи и требовать. Я по своему опыту в Кабмине знаю, что меняются министры, а люди-то остаются работать в министерствах и им фиолетово – Близнюк, Сидоров, Петров. Близнюк пришел, душу рвет, чтоб что-то сделать, а ему говорят – слышишь, дорогой, да через год ты уйдешь, а мы как были, так и будем.

Все же начинается с оценки того, где мы есть, куда хотим привести и что для этого надо сделать. А если на полпути тебя оттуда выбрасывает, то ты не сможешь ничего сделать. Поэтому за эти 22 года нашей независимости никогда никому не давали возможности реализовать программу, которая бы могла работать, как она работает в Европе. А действия оппозиции не дают сконцентрироваться, чтобы конструктивно наметить программы и двигаться к их реализации.

А чем вам оппозиция мешает?

Мы же рассматриваем всякие вопросы. Например, дополнительно внести в Красную Книгу какой-то вид животных – какую-нибудь «бджолу». Так каждая фракция, в основном, из оппозиционных, будет рассказывать с трибуны, что именно они являются главными защитниками «бджол». За десять секунд они успевают сказать, как это хорошо для страны и людей, а остальные минуту пятьдесят, которые дает регламент, чешут о чем попало – потому что это ж транслируется по радио и телевидению и они должны себя пиарить. Такой подход противоречит здравому смыслу.

Оппозиция считает, что парламентская трибуна в нынешних условиях – единственное место высказаться. Раз власть сама не играет с оппозицией по тем правилам, как в Европе, то какие претензии?

Вы посмотрите новости сейчас по любому каналу – сравните, сколько там позитива и негатива.

Вы рассуждаете как Николай Янович...

Но это же на человека психологически давит! Там убили, там застрелили, там машина перевернулась... В общество вносится негатив, люди потом в депрессию будут из-за этого впадать. Разве у нас нет ничего хорошего, о чем та же оппозиция могла рассказать? Не для власти, а для людей. Вот я сегодня в Интернете посмотрел, как за рубежом водитель остановил машину, помог упавшему человеку подняться, перевел его через дорогу и поехал дальше. 4 миллиона просмотров! Где у нас в стране вы такое видели? Только добро позволяет людям уважать себя и чувствовать себя гражданами страны.

А кто виноват в эскалации напряженности в обществе – только ли оппозиция и «неправильное телевидение»? Может, и Партии регионов стоит признать свою вину?

Начинать надо всегда с себя. Когда мы не проголосовали за отмену юбилея Вернадского, оппозиция нам кричала «идиоты». Так мы были не правы только в том, что не пояснили свою позицию. Надо было прямо сказать, что это мероприятие должно было пройти еще в феврале, а наши предшественники должны были принять это решение в ноябре прошлого года. Проблема Партии регионов в том, что мы иной раз не объясняем свою позицию так, чтобы она была воспринята людьми. А люди потом пусть сами сравнивают.

А антифашистские марши, которые в пику акциям оппозиции проводят «регионалы», – это и есть объяснение позиции? Потому что муссирование в информпространстве таких понятий как «фашизм», о котором большинство участников этих маршей имеет весьма призрачное понятие, уже вносит в общество негативный контекст.

«Свобода» имеет идеологию, и мы говорим, что она сродни фашистской. Они нацелены не на конструктивное решение вопросов, а на конфронтацию и доказательство их идеологической позиции. Первое, что они сделали, попав в парламент, – взяли болгарки, переоделись в робы и спилили забор. Разве это самая большая проблема в стране? Конечно, нам надо больше пояснять свои позиции, но людям это, если откровенно, неинтересно слушать. Гораздо интересней слушать, как кто-то захотел продать страну – «семья» или еще кто-то. Это как подглядывание в замочную скважину. Я сейчас перечитываю «Беседы у камина», которые

проводил американский Президент Рузвельт во время депрессии, и люди тогда верили, что им удастся выйти из этой ситуации.

Но в том-то и отличие, что у нас народ обещаниям власти не верит. Вот обещал Янукович налоговые каникулы устроить и не устроил.

Давайте предположим, что власть поменялась. А вернемся-ка в пять лет Ющенко.

Про «попередников» хотите поговорить?

Не хочу про «попередников». Но они не то, что плюнули людям в душу, а обплевали всех полностью, как верблюдов. Люди ходили на Майдан, хотели изменений, а что поимели? Так я вам даю гарантию, что следующие варианты при тех обещаниях, которые дает оппозиция, приведут к ситуации худшей, чем кипрская и греческая вместе взятые.

После 2004-го в обиход вошел термин «донецкие», который, как правило, употребляется в негативном ключе. Как вы, как «донецкий», относитесь к тому, что нелюбовь к этой власти переносится на целый регион?

Попытка в 2004-м противопоставить Запад и Восток привела к усугублению этой ситуации. Я вот читал в одной книжке: если человеку, который никогда не видел столетнего дуба, показать желудь и спросить, что из этого вырастет, он не скажет. Необходимо комплексно увидеть всю страну. Донецкая область по обеспечению бюджетом на душу населения занимает 26-е место, являясь одним из четырех доноров. Остальные называются красивым словом реципиенты. А нужен формульный подход, который предполагает баланс расходов и доходов – посчитали и распределили, скажем, по 2,5 тысячи на человека, а остальное – зарабатывайте. 50% из заработанного сверх – ваше. Тогда появятся стимулы, а сейчас двадцать с лишним реципиентов при распределении бюджета доказывают, что у них ничего нет. Предприятиям выгодно занижать свою прибыль и показывать убытки, потому что тогда дадут деньги из бюджета. На нас кричат «ганьба», когда мы не принимаем социальные гарантии, а вы, ребята, видели – в бюджете есть эти деньги?

Так, а если вернуться к противопоставлению «донецких» и «недонецких» – в том же Киеве очень ревностно к вашим относятся...

Я это никак не хочу оценивать. Понимаю, что все мы созданы по образу и подобию Богом, но все мы разные. Проблемы из-за отсутствия нормальной коммуникации, которая позволила бы в результате общения сделать выводы вам обо мне, а мне – о вас. Коли я в якості голови облради приїхав у Івано-Франківськ, я зі сцени оперного театру звертався на українській мові і мене вітали, може, краще, ніж в Донецьку. А якби я ще сказав «Слава Україні»...

Ні, такого я б не казав (сміється). А потім моїм колегам зізнавались, що думали, що приїде Близнюк – отой сепаратист з Северодонецьку, це ж страшно, ми так готувалися... А побачили, що він нормальна людина, спілкується, не бреше.

Вот вы вспомнили про Северодонецк. Есть версия, что технологам власти сейчас выгодно в преддверии 2015-го снова наращивать противостояние по линии «мы – они». Иначе никак – реформы не очень идут, с ЕС – ступор.

2015-й еще впереди, а сегодня мы видим примеры Кипра, Италии, Испании, Исландии...

Хотите сказать, все может закончиться гораздо раньше?

Хочу сказать, что мы не за железным занавесом. Если мы сегодня заявляем стремление к евроинтеграции, то должны понять, что нас нигде никто не ждет – Европе мы нужны как рынок сбыта, а не как производитель. Сейчас одна часть (большая по статистике) хочет в Европу, а другая – в Таможенный союз. Противостояние не выгодно никому из граждан нашей страны, просто некоторые этого не хотят понять, а работают по принципу – чем хуже, тем лучше. Но власть же обеспечивает жизнедеятельность страны, а значит, оппозиция мешает всем людям нормально жить.

Партия регионов стала заложником собственных лозунгов – декларировалась дружба с Россией, но пока отношения с Москвой весьма натянуты, в том числе, из-за наших евроустремлений.

Когда мы стали членами ВТО, то кричали, что кругом теперь начнем конкурировать и ВВП сразу вырастет. А мы получили больше сотни номенклатуры товаров, по которым хотим теперь изменить условия, но поздно. Принимая решение, мы не все продумали. Например, вступив в ЕС, мы должны будем принять все их стандарты, но там ситуация с оплатой того же газа населением и промышленностью прямо противоположна нашей – там население платит больше, чем промышленность! Когда мэра в Европе спрашиваешь, какой у вас тариф на воду, он смотрит на тебя, как на чокнутого – есть бизнес, который занимается обеспечением водой, и это их проблемы.

Но у нас монополия.

Мы имеем естественные монополии, но это другая тема. Пока мы не знаем, к чему придем, подписав соглашение об Ассоциации. Сейчас мы говорим – красота, а потом должны будем выполнить их условия.

А вы против подписания Ассоциации?

Я не возражаю, но мы должны блюсти украинский интерес, а не интересы Евросоюза, России или Таможенного союза. Нужно определиться с этими интересами, понятными всему населению страны, и их озвучить.

Вы считаете, что Украина еще может сделать крен в сторону Таможенного союза?

Надо увидеть требования ЕС, которые мы должны выполнить в стратегической перспективе – не только безвизовый режим, но и насколько нам надо будет цену на газ поднять, насколько меньше молока произвести. Тем более что наша экономика более энергоемкая и потому неконкурентоспособная. Так же мы должны прописать все плюсы и минусы вступления в Таможенный союз. И тогда, люди добрые, – референдум и принимайте решение.

Противники Таможенного союза считают, что это не столько экономический, сколько цивилизационный выбор. Газ газом, но в ТС мы не сможем получить тех стандартов борьбы с коррупцией, объективного правосудия, свободы слова и так далее, как в ЕС.

Конечно, нужно говорить не только об экономических показателях, но и, как вы сказали, цивилизационных. Нужно все характеризовать. Но решение, считаю, 100 % должно быть через референдум.

Просто Тигипко уже говорил про референдум по этому вопросу, вы теперь. Это согласованная позиция власти уже такая?

Вы же меня спросили – я вам свое мнение высказал.

Много говорят о тяге Януковича к роскоши. Мол, простой парень с тяжелой судьбой дорвался до власти и пользуется всеми ее благами. Межигорье, хоромы, «золотые унитазы»...

Золотые унитазы и все прочее – это однозначный бред. Это кто-то аллегории под это дело подводит. Янукович – совершенно нормальный человек, жизнь которого находится под микроскопом, и, наверно, люди что-то преувеличивают. Ему ничего не чуждо, но то, о чем вы говорите... Я таким его не знаю.

Но наличие у него огромной резиденции вы же не будете отрицать?

Эта резиденция была и раньше – там Щербицкий жил, на всякий случай, там жила и Юлия Владимировна, будучи премьер-министром, а теперь живет Виктор Федорович.

Вы наверняка уверены, что Янукович останется на второй срок.

Я уверен, что так будет. Нынешние рейтинги и тренды показывают ему стабильные 20 %, а впереди еще два года, в течение которых, думаю, мы сможем найти варианты, чтобы исправить экономическую ситуацию и обеспечить защиту малоимущих за счет богатых, которые должны при рыночных отношениях платить рыночную стоимость. Я всегда так говорил, но мне возражали, что это дискриминация. В той же Швеции дифференцированно платят и 50, и 60 процентов налога с физических лиц при определенном уровне заработной платы. Уверен, мы сможем принять много правильных нужных законов, наладить диалог с гражданским обществом, чтобы люди поддержали Президента во второй раз.

А кого вы видите его главным конкурентом?

Они тут все в сессионном зале сидят, а некоторые в местах не столь отдаленных с соответствующими законодательными ограничениями.

Вы вот бочку катите на «оранжевых», но при них не сажали политических оппонентов.

Как-то раз после семи часов разговора про «руки, які нічого не крали», Ющенко отвел меня в сторону и говорит: «Я тебе прошу, давай разом працювати». Просто надо не строить четыре дороги с западной границы до Киева, а строить одну с самого востока, другую – с запада и в Полтаве встретиться.

Давайте вернемся к посадкам.

«Оранжевые» сажали Борю Колесникова...

Но так и не посадили.

Это уже другая тема. Меня тоже таскали в Генпрокуратуру, поэтому я помню эти моменты и чего они стоили моей семье.

Оппозиция грозила приехать со своей акцией в Донецк. Мы помним, какой горячий прием Ющенко был устроен в Донецке в 2004-м...

Да, я же был губернатором тогда, все помню.

Какой прием сейчас их ожидает?

В зависимости от того, чего они хотят. Предположим, они прилетают в аэропорт, берут какой-то флаг и втроем идут по улице, к ним присоединяется народ и в результате где-то на площади они проведут согласованный митинг – никаких проблем. Но если они начнут провоцировать, попытаются туда вводить миротворцев и других беспредельщиков, которые памятники ломают, они получат достойнейший ответ. Можете быть в этом уверены.

<http://glavcom.ua/articles/11713.html>

Блоги

Анатолій Гриценко: «Янукович у Путіна: яких сюрпризів чекати?»

glavkom

Коли Президент України їде до Брюсселя, ми наперед знаємо, які питання він там обговорюватиме (вирішуватиме) з лідерами Євросоюзу. Порядок денний повідомляють прес-служби єв्रोчиновників, результати переговорів самі чиновники одразу ж поширюють через Twitter/Facebook. Навіть у деталях, як це було з переліком вимог ЄС до України...

Коли Президент України їде до Росії, у більшості випадків ми не знаємо нічого. Ми - це не лише народ, чи преса. Депутати, міністри, послы - так само. Крім двох-трьох осіб - «узкого круга обмежених лиц» - про суть і результати переговорів з Путіним не знає ніхто...

А потім «спливають» усілякі харківські пакти, консорціуми, РосУкрЕнерго, УкрГазЕнерго, інші тіньові схеми...

Відносини України з Росією, як і з іншими державами, мають бути:

- 1) рівноправними;
- 2) взаємно вигідними;
- 3) прозорими.

Тоді подібних «сюрпризів» не буде.

http://glavcom.ua/authors/an_gritsenko/

Олег Ляшко: «Корови та ідеології»

корреспондент.net

Феодалізм:

У Вас є дві корови. Ваш господар забирає частину молока.

Інформаційне управління Апарату Верховної Ради України

Соціалізм:

У вас є 2 корови. Одну Ви віддаєте сусідові.

Комунізм:

У вас є 2 корови. Держава забирає обох корів і дає Вам трохи молока.

Тоталітаризм:

У Вас є дві корови. Уряд забирає обох, а Вас забирає до армії.

Диктатура:

У Вас є дві корови. Уряд забирає обох, а Вас розстрілює. На молоко накладається заборона.

Класичний капіталізм:

У Вас є 2 корови.

Ви продаєте одну і купуєте бика. Ваше стадо збільшується, а економіка зростає. Ви продаєте стадо і на виручені гроші йдете на пенсію.

Капіталізм по-американськи:

У Вас є 2 корови.

Ви продаєте одну, а другу змушуєте збільшити виробництво молока у чотири рази.

Пізніше Ви наймаєте консультанта, що б з'ясувати, від чого здохла корова.

Капіталізм по-французьки:

У Вас є 2 корови.

Ви виходите на страйк, організовуєте безлади і блокуєте дороги, тому що Вам хочеться трьох корів.

Капіталізм по-італійськи:

У Вас є 2 корови, але Ви не знаєте, де вони. І вирішуєте піти пообідати.

Капіталізм по-іспанськи

У Вас було два бика, але Ви влаштували кориду, вбили обох, потім плюнули на все, бо почалася сієста.

Капіталізм по Соросу:

У Вас є дві корови. Ви продаєте три корови дочірній компанії в Південній Кореї, використовуючи кредит з брюссельського банку, отриманий на ім'я тещі.

Потім Ви перекупуєте вже чотирьох корів за допомогою американського посередника, який оформляє на ваше ім'я угоду дарування, щоб Ви не платили податок з п'яти корів. Євросубсидії, які Ви отримуєте за молоко шести корів, Ви інвестуєте в корейську дочірню компанію; в річному звіті пишете, що у вас вісім корів, а коли в ході аудиторської перевірки з'ясовується, що в коровах Ви нічого не тямите, розводьте руками і кляніться, що не можете зрозуміти, чому у вашому стійлі порожньо!

Капіталізм по-швейцарськи:

У вас 5000 корів. Жодна з них Вам не належить, але ви їх доїте, та ще й берете гроші з власників за їх зберігання.

Капіталізм по-індійськи:

У вас є 2 корови. І Ви на них молитесь.

Капіталізм по-англійськи:

У вас є 2 корови. І обидві - скажені.

Капіталізм по-іракському:

Усі думають, що у Вас повно корів. Ви їм кажете, що у Вас нічого немає. Ніхто вам не вірить, і в результаті вас бомблять, а потім окупають вашу країну. У Вас як і раніше немає корів, але принаймні тепер Ви є частиною Демократії.

Капіталізм по-пакистанськи:

У вас зроду не було корів, але Ви щиро вважаєте індійських корів - своїми.

Капіталізм по-українськи:

У вас 2 корови. Ви перераховуєте їх і дізнаєтеся, що у Вас 5 корів. Ви перераховуєте їх знову і дізнаєтеся, що у вас 47 корів. Потім Ви знову їх перераховуєте і дізнаєтеся, що у Вас 14 корів. Погोलів'я падає, пора відкривати нову пляшку горілки

<http://blogs.korrespondent.net/celebrities/blog/liashkooleh2/a108122>

Телебачення і радіомовлення

Цинічне захоплення головної української річки викликає серйозне суспільне обурення

"Студія "1+1", ТСН-Тиждень

Алла МАЗУР, ведуча: Забите русло, вілли на мільйони доларів і колючий дріт вздовж берега. Ось на що перетворюється українське Дніпро. Цинічне захоплення головної української річки вже викликає серйозне суспільне обурення. Вільного доступу до річки не знайти на багато кілометрів від Києва. Журналістське розслідування змусило реагувати екологічну прокуратуру. Яка стала свідком чергового захоплення. Побачене прокурора вразило. З води без ризику для життя на берег не вийти. З іншого боку кількаметровий паркан, а за кілька метрів від води вже встигли забити палі під новий палац. Хоча згідно з угодою нічого крім як косити сіно на цій землі, орендар не мав права. При появі прокурорів пообіцяв що колючий дріт із берега прибере. Але боюся гілочка там таки з'явиться.

Розслідування найгучнішого скандалу минулої суботи - цього тижня перетворилося у цілий політичний театр

Алла МАЗУР, ведуча: Розслідування найгучнішого скандалу минулої суботи - побиття журналістів - цього тижня перетворилося у цілий політичний театр. Де ідейні супротивники звинувачували один одного у провокації. Міліція ніяк не могла затримати того хто бив, хоча його ім'я, та адресу практично одразу з'ясували колеги побитих. Ну а він сам виправдовуючись договорився до того, що репортерка Ольга Сніцарчук мало не сама кинулася на його кулаки. Порівняти слова і справи можете самі.

Вадим ТИТУШКО: "Я хочу рассказать правду, как было на самом деле. Я как бы подрабатываю на таких митингах, за определенную плату. Мы стояли на стороне оппозиционеров. Мы шли нормально, без палок, без ничего на голых руках. Начали как бы провоцировать, рапные люди, журналисты. я человек непубличный, я не люблю, когда меня снимают. Я девушку как бы... я ее вообще не бил. Я просто рукой оттолкнул так, чтобы не было никаких лишних движений, никакого избиения не было, барышня просто споткнулась и упала, обступили ее, чтобы ее масса людей не затоптала. Спасибо всем за внимание, счастливо".

Алла МАЗУР, ведуча: Очевидна розбіжність слів цього хлопця і відео, де він б'є дівчину журналістку не одразу стала очевидною для політиків і чиновників. Щоб справедливість була відновлена, і винні карані, знадобилося кілька масових журналістських пікетів і навіть резонансна акція в Кабміні, коли наші колеги просто вимагали розслідувати злочин, без відносно на мітингах влади, чи опозиції його скоїли, чи в підворотті. Прем'єр Азаров спочатку вирішив позбавити цих журналістів акредитації, потім передумав і навіть зізнався у Facebook що сам би захистив дівчину кулаками. Але нарешті створена тимчасова слідча комісія Парламенту, все одно довго випитувала в Ольги Сніцарчук, і все таки як журналіст вона була Софіївській площі, чи просто прийшла засвідчити свою громадянську позицію. Суду, до якого таки потрапив підозрюваний у нападі Вадим Титушко тут таки відпустив його під заставу, і бідного спортсмена із суду забрав дорогий БМВ. А журналісти звернули увагу на ще одну цікаву деталь, одні і ті ж бритоголові хлопці, в спортивних костюмах зустрічаються на фото і в охороні мітингів, і серед тих, хто захоплює чужу власність. То чиї ж це орли? І чому міліція їх не помічає? Розючі факти з цього приводу знайшов Станіслав Ясинський

Станіслав ЯСИНСЬКИЙ, кореспондент: Цей чоловік у формі як потім визнають його начальники, діяв не рішуче. Але насправді він не робив нічого, він просто стояв і дивився. Чому він як і всі його колеги так рішуче бездіяли? Можлива відповідь у випадковій репліці, яку чути в той момент, коли після побиття журналістів, міліція все ж відтягує від них спортивних молодиків. Один із них кричить єдине слово - свої. Ось він нахиляється і удар.

Ольга СНИЦАРЧУК, журналіст: "Міліція просто стояла і дивилася"

Станіслав ЯСИНСЬКИЙ, кореспондент: На цьому фото, ті ж нападники вже за кілька хвилин після нападу на журналістів, вони мирно стоять з бійцями спецпідрозділу "Беркут". Після цього спортсмени спокійно розходяться. Якби пізніше опізнаний Вадим Титушко не відзначився своїм героїчним захистом українських журналістів, про спортсменів яким все сходить з рук, забули б вже наступного дня. Втім цього разу пасивність міліції викликала запитання надто в багатьох.

Віталій ЗАХАРЧЕНКО, міністр внутрішніх справ України: " Ми притягнемо всіх осіб, хто спровокував бійку в центрі міста Києва. Крім того, я хочу сказати нашій громаді, громадянам, що вони себе можуть почувати спокійно в державі. Міліція захистить їх".

Станіслав ЯСИНСЬКИЙ, кореспондент: Міністра Захарченка допитують в Парламенті. А Вадима Титушка що напередодні здався владі, вже наступного дня відпускають з зали суду. Під заставу в 23 тисячі гривень. Він каже що не знає де взяти гроші на заставу. Грошей в спортсменів не водиться.

Вадим ТИТУШКО: "Я спортсмен, а ныне спорт в Украине мало оплачивается или вообще не оплачиваемый, и спортсмены ищут способы заработать деньги"

Станіслав ЯСИНСЬКИЙ, кореспондент: Наймати спортсменів для охорони політичних акцій, чи перерозподілу майна, все популярніша практика. А така робота коштує 250 гривень за кілька годин. За таку спортсмени нібито отримали по 100 доларів. Це набагато дешевше, ніж замовляти професійну охорону, яка не дуже хоче порушувати закон. В 90х спортсмени які йшли в кримінал, не могли собі дозволити і десятої частини такої слави.

Георгій ЯНЕВ, колишній в'язень: "И Августов, и Солоха, и Кисель, все спортсмены ж были. Такого не было как сейчас. Сейчас их никто бы не купил, так что бы выходит на политические какие-то акции, них бы никто не купил бы".

Станіслав ЯСИНСЬКИЙ, кореспондент: Від суду Вадима забирають на цьому не дешевому позашляховику. Забирають люди, які за словами свідків перед тим вітаються із місцевою міліцією. Спортсмена повинні відвезти додому, в місто Біла Церква. Ми вирушаємо за ними. Але квартира де прописаний Титушко, не відчиняє пере д журналістами ні дверей, ні таємниць. Вікна закриті, ніби там давно ніхто не живе. На площі випадково зустрічаємо давнього знайомого нашого героя.

Перехожий: "Честно сказать, я его давно ищу, около года. Он м не и сам денег должен"

Станіслав ЯСИНСЬКИЙ, кореспондент: Цю людину помилкового упізнали як керівника білоцерківської організації молодих регіонів України. Василь Бойко зустрів нас щоб пояснити, в Києві того дня він не був, жодних людей на фотографіях не знає. За кожного з місцевих бійців пан Бойко відповідати відмовляється. Багато бійцівських клубів у вас є?

Василь БОЙКО, голова білоцерківського осередку ГО "Молоді регіони України: " Біла церква це молода спортивне, студентське місто".

Станіслав ЯСИНСЬКИЙ, кореспондент: Чомусь серед усіх місцевих бойових шкіл, Вадим Титушко обрав клуб "Будо". Це вельми цікавий клуб, абсолютно закрыта структура що знаходиться за адресою районного відділку міліції. Таємничий клуб "Буддо" де колись займався Вадим Титушко колективний член федерації Панкратіону України. Цієї давньогрецької боротьби в Україні опікується депутат і по сумісництву генерал-міліції Віктор Корж. Сам Панкратіон суміш кулачного бою і боротьби, одна і з бойових систем тренування особового складу міліції, яка або відпускає спортивних молодиків , або закриває очі на їх роботу. Ті хто намагаються захистити від нападників будинок київської вчительки Ніни Москаленко,

твердять, як Титушко, такі інші білоцерківські бійці брали участь в майже бойових діях на Печерську.

Олександр КУЛІКОВСЬКИЙ, координатор захисту будинку Ніни Москаленко: " Вони не скривають свого обличчя, навіть така банальна ситуація, вони навіть не міняють одержу. Прослідковується якийсь зв'язок напевно зв'язку їх групировки і міліції. Тому що в той момент коли був напад на будинок Ніни Іванівни, цим людям було повідомлено що скоро прибуде наряд міліції і вони спокійно пішли в ботанічний сад".

Станіслав ЯСИНСЬКИЙ, кореспондент: Міліція, під стінами якої тиждень тому били журналістів, провадять слідство у досить дивний спосіб. Від потерпілої постійно вимагають пояснень, які саме професійні обов'язки вона виконувала під час конфлікту. А самих спортсменів слідчі допитують. Проте не затримують. Вочевидь доказів їх вини замало.

Алла МАЗУР, ведуча: Чи будуть молодики спортивної зовнішності охороняти журналістів, чи легко охоронці стають нападниками? Продовження нашого розслідування побачите вже завтра в програмі "Гроші".

Гарячі теми тижня

ICTV, Факти тижня

Оксана СОКОЛОВА, ведуча: Ще українські дороги можна ремонтувати за рахунок водіїв. Для уряду вже готується проект закону про збільшення удвічі акцизу на нафтопродукти. Звісно, це призведе до здороження бензину, тому водії активно обговорюють новину. Всі гарячі теми, про які говорили цього тижня, - далі в огляді Володимира Соколова.

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Ремонт доріг за рахунок автомобілістів. «Укравтодор» спільно з Мінфіном розробили законопроект, у якому пропонується удвічі збільшити акциз на нафтопродукти, а зароблені гроші пустити на латання доріг. Однак фахівці сумніваються, що вилучення з цього податку підуть за призначенням, і прогнозують, що це призведе лише до здороження на дві гривні літру бензину. При тому, що нові ціни не гарантуватимуть водіям належної якості пального, яке в Україні вже кілька років ніхто не контролює.

Сергій КУЮН, директор консалтингової групи: «Чем больше налоги, тем быстрее будет расти теневой рынок нефтепродуктов».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: У тіні, за твердженням фахівців, вже і так третина пального. Найчастіше його нелегально завозять із Росії.

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Черговий скандал у Київській міській раді із бійкою та виламаними дверима. Все сталося після того, як четверо народних депутатів-«свободівців» пробували провести до сесійної зали міськради аж 26 своїх помічників.

Андрій ІЛІЄНКО, народний депутат України, фракція ВО «Свобода»: «Ми, виконуючи закон, можемо сюди привести скільки захочемо помічників народних депутатів!».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Річ у тім, що на розгляд Київської міської ради було винесено низку земельних питань. Тож, народні обранці вирішили проконтролювати процес із групою підтримки.

Юрій ДМИТРУК, депутат Київської міської ради: «Не розумію права заходити в зал через побиття міліції».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: У той же час біля самої будівлі міськради активісти встановили електронний таймер, аби нагадати столичним депутатам, що їх повноваження закінчуються 2 червня.

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Гейпарад у Києві в оточенні «Беркуту», «свободівців» та кількох сотень противників зібрання.

Чоловік: «Зачем мужику жить с мужиком, а бабе с бабой?!».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Попри судові заборони, секс-меншини таки пройшлися ходою столицею. Щоправда, Хрещатиком та іншими центральними вулицями їти не ризикнули.

Учасниця ходи: «Мы приехали из Минска... В Минске мы не можем так открыто участвовать».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: У марші рівності, який тривав менше години, взяли участь близько п'ятдесяти осіб, серед яких – депутати Європарламенту і навіть мер Мюнхена.

Мер Мюнхена: «Ми з Києвом – міста-побратими!».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Від побиття представників нетрадиційного кохання захищали чотири тисячі правоохоронців. Кривавих зіткнень цього разу вдалося уникнути.

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Випадкова підміна чи продумана афера? На головній вулиці країни – Хрещатику – висадли не ті каштани. Замовляли нібиелітні італійські «біоті» - 450 євро за саджанець, а посадили звичайні київські - 50 гривень за штуку.

Володимир БОРЕЙКО, директор Київського еколого-культурного центру: «Или просто обман тех, кто продавал, или это специально решили отмыть деньги».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Підміну помітили, коли дерева зацвіли замість рожевого – білим цвітом. У мерії навіть розпочали службове розслідування інциденту, адже віддали італійцям за саджанці майже мільйон. А ті, які висадили, коштують 15 тисяч.

Олександр МАЗУРЧАК, радник голови КМДА: «МИ поставили питання про звільнення керівника Шевченківського УЗНу із займаної посади – або він причетний до цієї підміни, або він не забезпечив контроль».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Винних у Києві пови так і не знайшли. Тож, у мерії вирішили відрядити своїх представників до Італії – розібратися із фірмою, яка постачала каштани.

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Скандальне побиття під час мітингів у Києві. Журналістка 5 каналу Ольгу Сніцарчук та фотокореспондент видання «Комерсант» Влада Соделя весь тиждень були у центрі уваги преси, уряду та парламенту.

Ольга СНИЦАРЧУК, постраждала журналістка: «Неважливо – журналіст я чи нежурналіст: якщо на твоїх очах б'ють людину і ескалується якийсь конфлікт, його треба припинити. Однак ніхто цього не робив».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: На знак протесту проти бездіяльності міліції понад півсотні представників змі влаштували пікет біля Міністерства внутрішніх справ із вимогою притягнути до відповідальності 20-річного Вадима Тітушка – спортсмена, який став зіркою інтернету після побиття журналістів. Але міліція не поспішала його затримувати.

Вадим ТІТУШКО, затриманий: «Прошу прощення... В принципі, мене не за що прощення просить».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Згодом Тітушка на прізвисько Ревун правоохоронці таки затримали, а міністр внутрішніх справ прозвітував у Верховній Раді про хід розслідування інциденту.

Віталій ЗАХАРЧЕНКО, міністр внутрішні з справ: «Я особисто запевняю Ольгу Юрїївну, що правоохоронці зроблять все можливе для відновлення ваших конституційних прав і притягнуть до відповідальності винних!».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Однак вже наступного дня суд випустив «бійця» під заставу у майже 23 тисячі гривень. Під тиском змі народні депутати створили тимчасову слідчу комісію.

Арсеній ЯЦЕНЮК, лідер фракції ВО «Батьківщина»: «Завдання слідчої комісії – захистити журналістів, захистити народ України, з'ясувати, хто був причетний до провокацій. А нова українська демократична влада порушить кримінальні справи!».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Тим часом журналісти вдалися до ще однієї акції протесту – мовчазної і в Кабміні. Вимагають від Міністерства внутрішніх справ якісно розслідувати побиття колег.

Микола АЗАРОВ, Прем'єр-міністр України: «Это что у нас за концерт такой?! Если это журналисты – лишите их аккредитации при Кабинете министров! Пофамильно записать – и лишите аккредитации!».

Володимир СОКОЛОВ, кореспондент: Щоправда, пізніше прем'єр передумав і запросив учасників акції назад до Кабміну. Микола Азаров зізнався – погарячував, бо не помітив вимог журналістів і вважав, що засідання уряду просто хочуть зірвати.

Рейтинг найцікавіших цитат цього тижня

Оксана СОКОЛОВА, ведуча: Дізнавшись деталі скандальної історії із побиттям журналістів, прем'єр Микола Азаров відреагував доволі несподівано. Висловлювання Миколи Яновича очолило рейтинг найцікавіших цитат цього тижня.

Кореспондент: Микола Азаров переконував журналістів: якщо він поруч – жінок ображати не рекомендується.

Микола АЗАРОВ, Прем'єр-міністр України: «Если я бы стоял рядом, я бы первый вышел бы защитить вас! С кулаками в руках... Ничего – мне хватит сил, чтобы дать сдачи».

Кореспондент: «Свободівець» Юрій Михальчишин запропонував створити бійцівський клуб прямо у Верховній Раді. Щоправда, бої без правил у нашому парламенті проводяться вже давно і цілком легально.

Юрій МИХАЛЬЧИШИН, народний депутат України: «Бити дівчат герої знайшлися?! Давайте, до мене підійдіть! Чого свистиш? Зараз свисну тобі!».

Кореспондент: Олександр Єфремов розказав про невідомий вірус, який косить лави народних депутатів і заважає їм голосувати персонально.

Олександр ЄФРЕМОВ, народний депутат України: «У нас люди все ходят под Богом. Вот вчера в Партии регионов так случилось – сразу заболело семь народных депутатов, причем заболели довольно серьезно!».

Не утихает скандал вокруг избиения журналистов в центре Киева

Интер, Подробности недели

Олег ПАНЮТА, ведущий: Не утихает скандал вокруг избиения журналистов в центре Киева. 18 мая во время митинга оппозиции парни в спортивных костюмах напали на фотографа и тележурналистку. Оппозиционеры заявили, что нападавшие работали на Партию регионов, задержанный парень записал видеообращение, где уверяет: все наоборот, - охранял митинг оппозиции. Пусть этот случай будет на совести того, кто нанимал спортсменов. Наемникам - без разницы, кто их позовёт, платили бы деньги. Геннадий Стамбула выяснял, кто пользуется услугами таких бойцов, и что о торговле силой думают сами люди в спортивных костюмах.

Геннадий СТАМБУЛА, кореспондент: Наемники в спортивных костюмах, с суровым выражением лица и накачанными бицепсами могут появиться в толпе - только помани пальцем. Ну, конечно же, за определенную сумму. Группы мобильные. Собираются за несколько часов. А выполнив свою задачу, точно также быстро исчезают. Им не нравится, когда их называют "мальчишки по вызову". А тем более - бандиты или фашисты. Сами о себе говорят: на лицо ужасные, добрые внутри. Их сила - в правде. В своей. Главное - не перегибать палку и вести себя по понятиям. Эти пацаны готовы служить хозяину. Ведь, кто платит, тот и музыку заказывает.

- Если я набираю пацанов, я им объясняю, ребята, стукнешь, сядешь. Журналистам никаких интервью, пожалуйста, вы занимаетесь охраной, вы не приехали сюда выступать, как говорит Румын, я не публичная личность.

Геннадий СТАМБУЛА, кореспондент: Это Андрей. Он тоже личность не публичная. Согласился дать интервью при условии - не показывать лицо и изменить голос. Он наемник.

Точнее тот, кто нанимает бойцов. По звонку. Ему ставят задачу, дают явки и пароли, а его проблема собрать парней в спортивных костюмах - и не только из столицы. Но есть табу: бригада не занимается рейдерскими захватами. Принципиально. По желанию заказчика - бойцовское шоу тоже могут устроить. Со спецэффектами. Но дороже будет. Если в прайс включено - дать противнику под дых - долларов 200 на наемника. А так - без адреналина - просто поустрашать бритой головой - тоже где-то 200, но в гривнах.

Андрей: «У меня есть в Партии регионов есть и в "Батьківщині", во всех. Виталик когда приезжал, узнавал многих, говорил: А вы что тут? Здоровались, обнимались...».

Геннадий СТАМБУЛА, корреспондент: Виталик - это нардеп Кличко. Под его кулак лучше не попадать.

Виталий КЛИЧКО, народный депутат Украины, лидер фракции УДАР: «То, что касается нашей политической силы, мы никогда не использовали молодых людей...».

Геннадий СТАМБУЛА, корреспондент: "Бютовец" Александр Турчинов тоже отрицает - услугами эскорт-бойцов партия не пользуется. Мол, и без них обойдутся. "Регионалы" говорят: оказались без вины - виноватые. Ну не нанимали братву! Никогда. Откуда взялись на их митинге - не знают.

Вадим КОЛЕСНИЧЕНКО, народный депутат Украины, фракция Партии регионов: «Сообщаю - бред. Я знаю, что партия "Свобода" организывает лагеря для боевиков, они достаточно открыто формируют реальные банд формирования. где людей учат захвату государственных зданий и учреждений. противодействию работникам милиции».

Геннадий СТАМБУЛА, корреспондент: А "свободовцы" и не скрывают. Мол, у нас тоже спортсмены есть. С чубами и в шароварах. И не за деньги - за идею.

Игорь МИРОШНИЧЕНКО, народный депутат Украины, фракция "Свобода": «»Свобода» ніколи не наймає ніяких братків. Ніяких спортсменів. до нас приходять усі, беруть участь серцем і душею».

Геннадий СТАМБУЛА, корреспондент: Артем - один из ультрас. Это движение футбольных фанатов. Он не раз координировал различные акции. Уверяет: ультрас - вне политики. Но все же идеология одной из политических партий им очень близка.

Артем ХУДОЛЕЕВ, сокоординатор акций ультрас: «Якщо хтось з ультра буде брати участь, тим більше за гроші, у таких подіях, як антифашистський марш, гей-парад, і подібних акціях, ця людина стане такою, що їй руку подавати не будуть в русі».

Геннадий СТАМБУЛА, корреспондент: А есть еще - футбольные хулиганы. Это те, кого хлебом не корми - дай только фанов команды противника отдубасить. Журналист Ольга Худецкая на эту тему даже дипломную написала. Говорит: это мощная сила. Если правильно ею распорядиться.

Ольга ХУДЕЦКАЯ, журналист: «Якщо ви вийдете на день УПА, то ви побачите багато кого з футбольних вболівальників. Це не тільки тупий мордобій. там є цінності норми, на мою думку перетин цих людей знаходиться саме в спорті, десь на тренуванні».

Геннадий СТАМБУЛА, корреспондент: Эти ребята отрабатывают приемы панкратиона. В нем - вся техника вольной борьбы, самбо, дзюдо, бокса и кикбоксинга. Это тот самый вид спорта, в котором якобы достиг каких-то результатов уже небезызвестный Вадик Румын. Алексан Мхитарян - тренирует сборную Киева по панкратиону. Говорит: после событий 18 мая, на него в социальной сети посыпались оскорбительные сообщения. Мол, это ваши побили журналистов. Его обида берёт, когда уличная шпана подставляет настоящих спортсменов.

Алексан МХИТАРЯН, тренер по панкратиону: «Настоящий спортсмен - он всю агрессию оставляет в зале. Я даже не хочу ассоциировать их со спортсменами. Спортсмен - это прежде всего воспитанный человек».

Геннадий СТАМБУЛА, корреспондент: Но ведь как-то надо зарабатывать? В спорте это могут сделать единицы, - соглашается вице-президент Олимпийского комитета Виктор Корж. Поэтому кусок хлеба - каждый добывает как может.

Виктор КОРЖ, президент федерации панкратиона Украины: «Ежегодно в нашей стране спортивные вузы выпускают 6 тысяч студентов, специалистов с образованием, а потребность в нашей отрасли составляет 1,5-2 тысячи. Выпускаем 4 тысячи специалистов, которые не востребованы».

Геннадий СТАМБУЛА, корреспондент: У Андрея в ближайшие дни заказов на митинги не будет. Пока шумиха не утихнет. А значит - братва без денег останется. А вот Вадика Румына из Белой Церкви - ему искренне жаль. Погорячился. Неопытный. Да и кто за него заступится... В лучшем случае - дадут условный срок.

Эдуард БАГИРОВ, правозащитник: «Уже этих спортсменов из белой церкви уже никто не будет приглашать. Потому что это будет однозначно провальная акция. Сейчас, кто будет организовывать акции, они будут более жестко ставить условия. Не позволят себя агрессивно вести, дресс-код».

Геннадий СТАМБУЛА, корреспондент: Правозащитник уверен: услуги наемников будут жить. Ведь действует закон бизнеса: есть спрос - а значит и предложение. Ну, а как же без экшена на митинге обойтись? Мирные акции никому не интересны. Тогда журналисты по телевизору не покажут.

Влада зацікавлена у тому, щоб ВО «Свобода» сприймали як антисемітів?

Радіо Свобода, Політика

Асоціація єврейських організацій та общин України наголошує: немає підстав стверджувати, що в країні наростає антисемітизм. Просто чинна влада залякує громадян та міжнародну спільноту тим, що в Україні з'явився «неонацизм», щоб дискредитувати опозицію. Влада накидає на опозицію ярлики «фашисти» й «антисеміти», щоб нав'язати громадянам безальтернативні вибори. Цей прийом багато разів використовувався політичними силами, які не хотіли йти з влади, але не мали чим похвалитися перед власним народом. Вперше з часів незалежності «влада зацікавлена в тому, щоб було більше випадків антисемітизму». Влада хоче підійти до виборів, нав'язавши суспільству модель: «ми такі, які є, але ті, хто протистоять нам, – фашисти і антисеміти», наголосив в ефірі програми «Ми разом» голова Асоціації єврейських організацій та общин України **Йосип Зісельс**. Тому Асоціація єврейських організацій та общин України звертатиметься до США з поданням, у якому висловить свою незгоду з тим, що Україну включено до [переліку держав](#), де наростає антисемітизм.

Йосип Зісельс наголошує, що в Україні є прояви ксенофобії й антисемітизму, але моніторинг демонструє, що є тенденція до зменшення їхньої кількості. До того ж ситуація в Україні не є такою загрозливою, як в Росії, де з 2007 року на ґрунті расизму та ксенофобії було убито 160 людей. В Україні з 2006 року експерти нарахували 13 жертв расизму, повідомив Радіо Свобода член Генеральної ради Євразійського єврейського конгресу, керівник програми моніторингу та аналізу проявів ксенофобії Конгресу національних громад України **В'ячеслав Ліхачов**.

Представники єврейської спільноти України наголошують, що штучне розпалювання національної ворожнечі та антисемітизму є дуже небезпечним. Проблема України, наголошують експерти, у тому, що громадяни є «дуже толерантними до нетолерантності». В Україні є націонал-радикали, і вперше партія такого спрямування потрапила до парламенту, однак офіційні ресурси ВО «Свобода» та офіційні виступи лідерів цієї партії не містять антисемітської риторики, наголошує Йосип Зісельс. На його думку, влада, розігруючи карту «антифашизму» та «антисемітизму», є небезпечнішою для суспільства, аніж праворадикальне ВО «Свобода».

«Схема, коли всю опозицію намагаються представити як «фашистів», – це небезпечна спекуляція. У чому небезпека? Якщо ми весь час описуємо якусь групу людей як агресивних фашистів, а цієї агресії не відбувається, а ми чекаємо побачити цю агресію по телебаченню, то тоді цих людей провокують на цю агресію. Це небезпечно для суспільства, це небезпечно для самої влади», – сказав Радіо Свобода В'ячеслав Ліхачов.